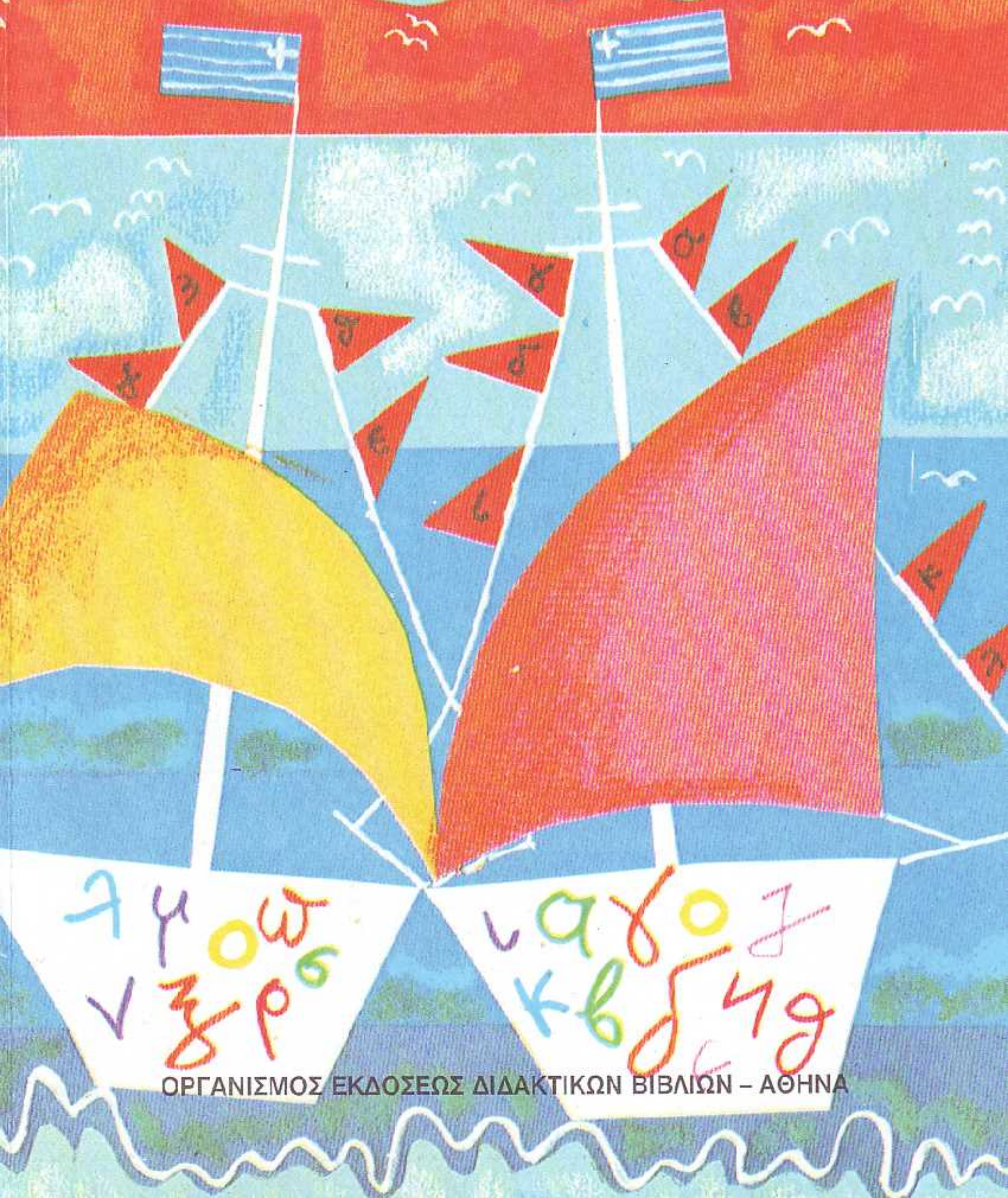

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ²

για την πρώτη δημοτικού

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ - ΑΘΗΝΑ

Με απόφαση της ελληνικής κυβέρνησεως τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Συγγραφή:*
Α. Βελαλίδης
Κ. Καλαπανίδας
Ν. Κανάκης

Εικονογράφηση: Ε. Μωραΐτη

Καθοδήγηση
και εποπτεία:
Α. Βουγιούκας
Δ. Μελάς

*Στη φάση της σύνταξης των εργασιών που συνοδεύουν τα κείμενα
συνεργάστηκε με την ομάδα και ο Α. Μπλούνας

α

β

δ

γ

ζ

η

ε

θ

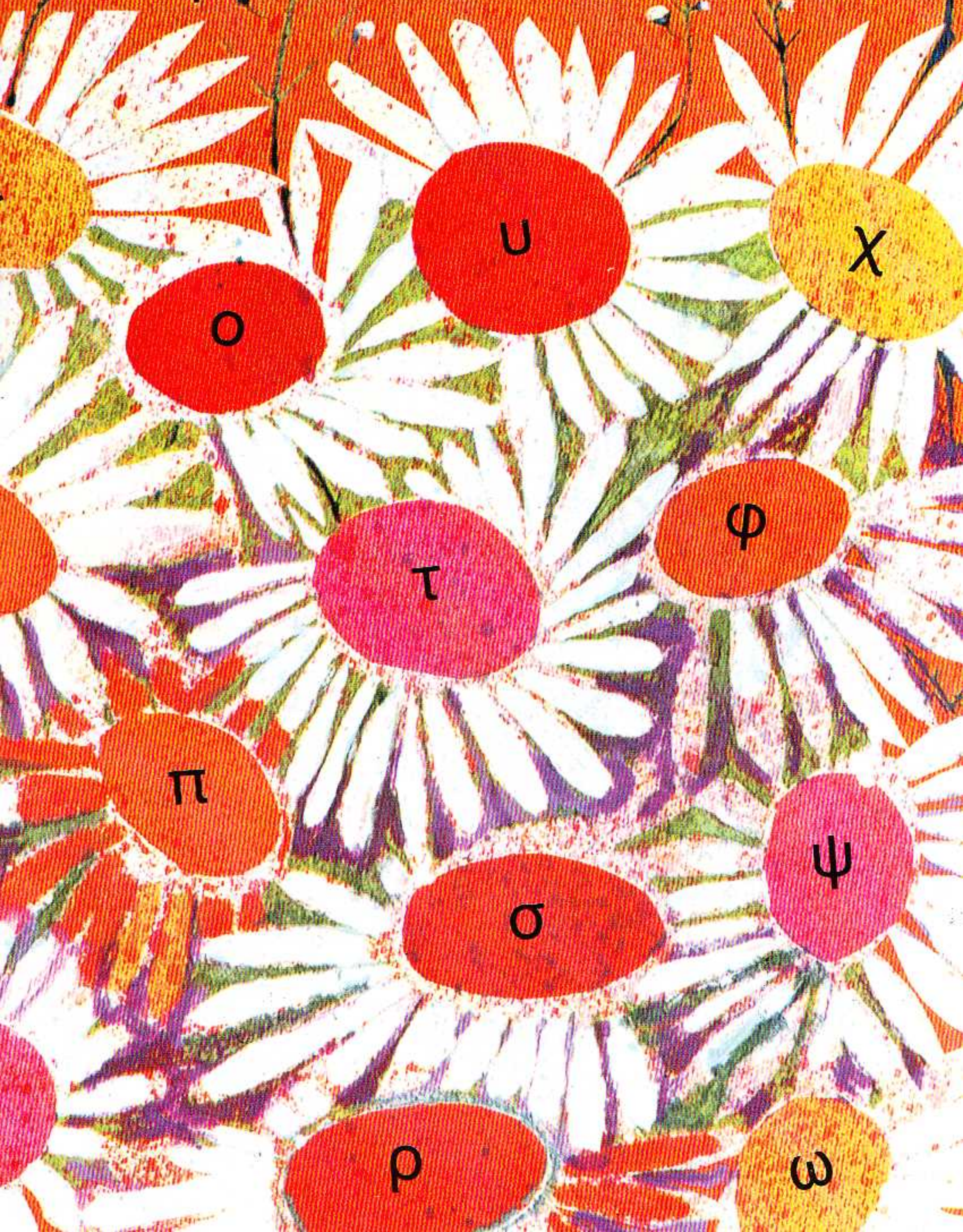
κ

ι

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ

για την πρώτη δημοτικού

β' μέρος

Ο

Υ

Χ

Φ

Τ

Π

Ψ

Σ

Ρ

Ω

ΕΓΩ, ΕΣΥ ΚΙ ΕΜΕΙΣ

Ποιος κοιτάζει σαν εμένα;
Ποιος γελάει όπως γελώ;
Ποιος λυπάται σαν εμένα;
Ποιος μιλάει όπως μιλώ;
Μες στον κόσμο άλλος κανένας!
Μόνο εγώ!

Ποιος κοιτάζει σαν εσένα;
Ποιος γελάει όπως γελάς;
Ποιος λυπάται σαν εσένα;
Ποιος μιλάει όπως μιλάς;
Μες στον κόσμο άλλος κανένας!
Μόνο εσύ!

Εσύ είσαι εσύ κι εγώ είμαι εγώ.
Όμως εγώ κι εσύ κι εσύ
είμαστε δυο, είμαστε τρεις,
είμαστε πέντε κι εκατό ...
Όλοι μαζί είμαστε εμείς!

1. Συμπληρώνω από το μάθημα:

_____ μιλάει όπως μιλώ;

Μες τον κόσμο άλλος _____

Είμαστε _____, είμαστε _____,

είμαστε _____ κι _____.

2. Γράφω τη λέξη που ταιριάζει:

(Εσύ, Εμείς, Εσένα, Εγώ, Εσείς, Εμένα)

_____ μιλώ δυνατά.

_____ τρέχεις γρήγορα.

_____ μου αρέσει το παιχνίδι.

_____ σου αρέσει το τραγούδι.

_____ είμαστε κορίτσια.

_____ είστε αγόρια.

3. Γράφω και μαθαίνω:

Εσύ είσαι εσύ κι εγώ είμαι εγώ.

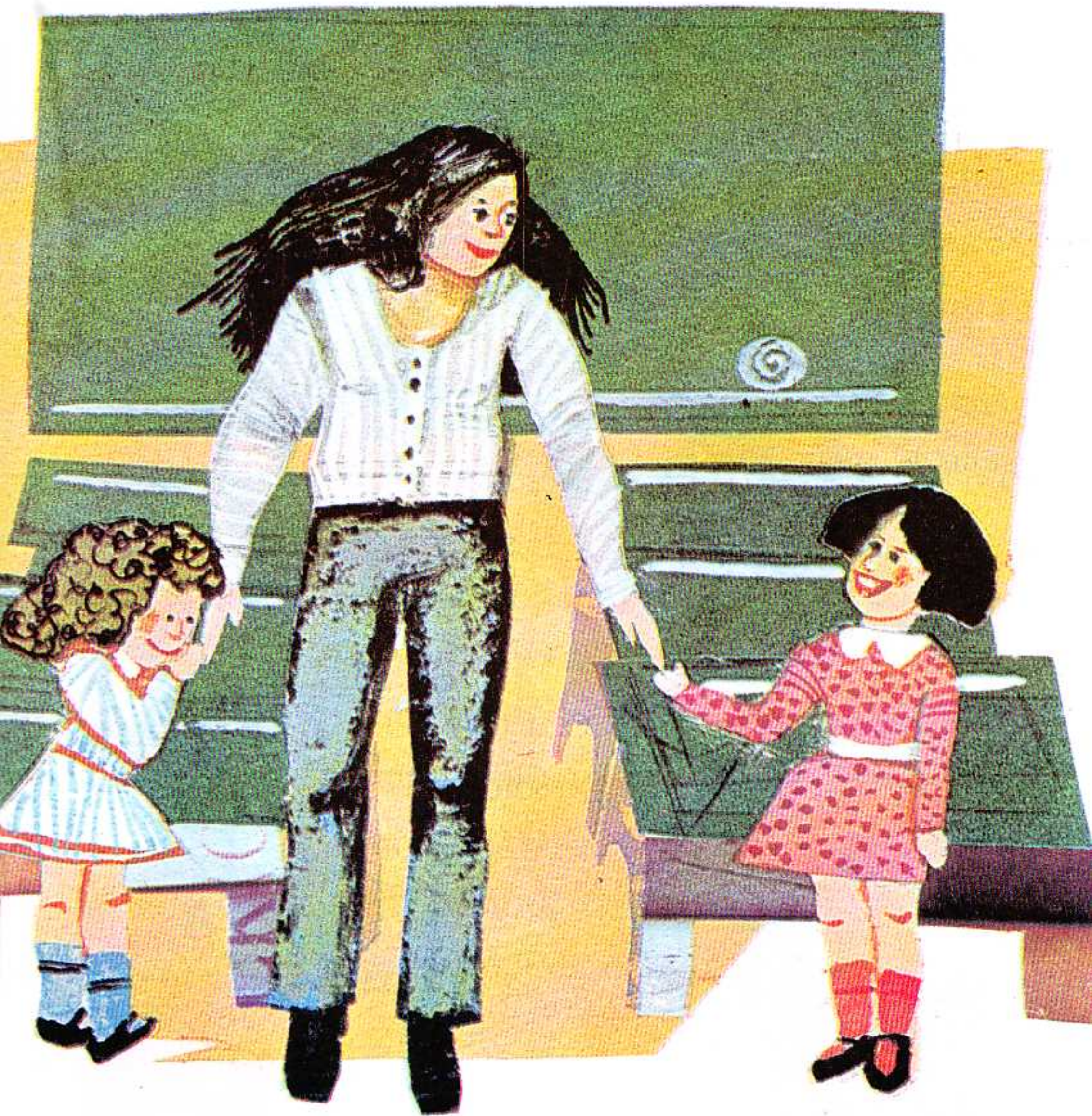
.....

.....

4. Σκέφτομαι και γράφω:

Τι κάνω μόνη μου. Τι κάνω μόνος μου.

5. Λέξεις για την καρτέλα: πέντε, κανένας

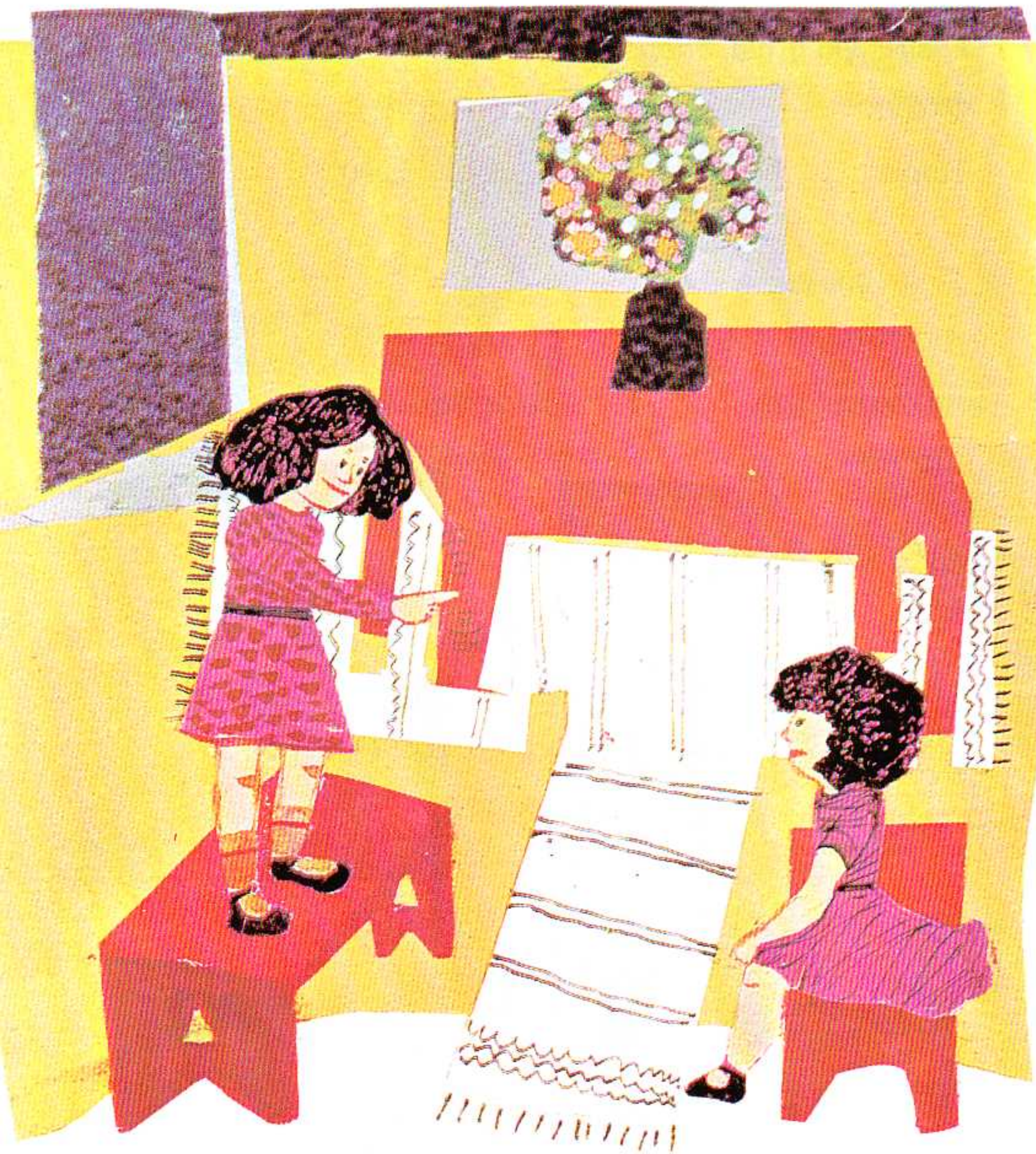

Η ΣΤΕΛΑ ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΔΑΣΚΑΛΑ

Η τάξη της Στέλας έχει μια γελαστή δασκάλα με τραγουδιστή φωνή, που κάνει την ανήξερη και όλο ρωτάει. Η Στέλα θέλει πολύ να της μοιάσει.

Στο σπίτι παίζει τη δασκάλα με τη μικρή της αδερφή και τη ρωτάει για το ένα και για το άλλο.

- Ποιο παιχνίδι σου αρέσει πιο πολύ;
- Ποια γράμματα έχει τ' όνομά σου;

- Ποια είναι τα δυο τελευταία γράμματα της αλφαβήτας;
- Ποιες λέξεις δεν παίρνουν τόνο;
- Ποιο παιδάκι θα μου γράψει: «Θέλω να πω νερό»;
- Ουφ! Άσε με πια με τα «ποιος, ποια, ποιο», φωνάζει η μικρή αδερφή. Στάσου πρώτα να γίνεις δασκάλα και ύστερα ρωτάς . . . για να μαθαίνεις.

1. Γράφω **για ή πια**, όπου ταιριάζει:

Φτάνει _____ το παιχνίδι. Πάμε _____ φαγητό.

Τώρα _____ είναι πολύ αργά. Ώρα _____ ύπνο.

2. Συμπληρώνω, όπως στο παράδειγμα:

πιο πολύ πιο λίγο

πιο γρήγορα _____ αργά

πιο κάτω _____ πάνω

3. Γράφω τη λέξη που ταιριάζει:

(ποιο, ποια, ποιους, Ποιες, Ποιοι):

Σε _____ τάξη είσαι;

Με _____ παιδί μένεις στην ίδια γειτονιά;

_____ είναι οι φίλες σου;

Με _____ φίλους σου παίζεις;

_____ μαθητές ήρθαν στη γιορτή σου;

4. Γράφω και μαθαίνω:

Ποιο παιχνίδι σου αρέσει πιο πολύ;

.....

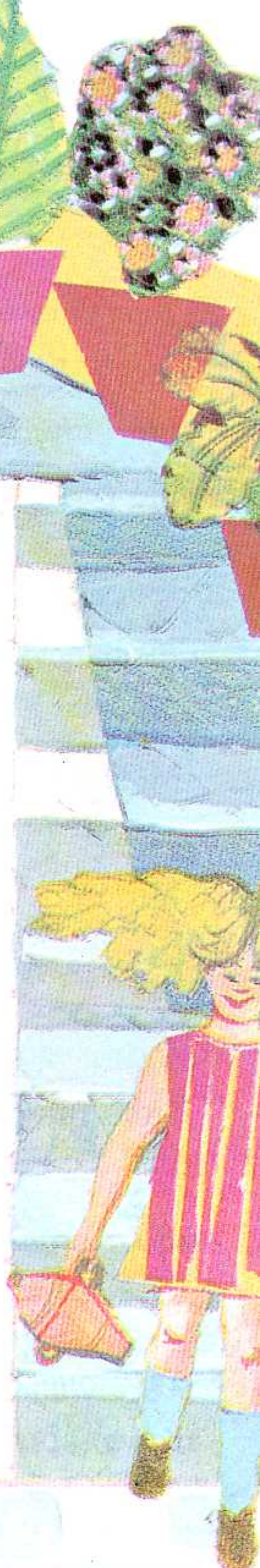
.....

.....

5. Σκέφτομαι και γράφω:

Κάνω ερωτήσεις . . . όπως η δασκάλα.

6. Λέξεις για την καρτέλα: ρωτώ, παίρνω.

ΤΟ ΜΑΡΟΥΣΑΚΙ

Στο πρώτο πρώτο πέταγμα
μικρό χελιδονάκι,
δυο δυο πηδάει τα σκαλιά
το Μαρουσάκι.

Λουλούδι στο παράθυρο,
φεγγάρι, φεγγαράκι
που παίζει με τη φυλλωσιά,
το Μαρουσάκι.

Στο 'να του χέρι το σταμνί,
στ' άλλο το κανατάκι,
δυο δυο πηδάει τα σκαλιά
το Μαρουσάκι.

Νίκος Κανάκης

1. Από το μεγάλο στο μικρό Από το μικρό στο μεγάλο

λουλούδι λουλουδάκι αρνάκι αρνί

φεγγάρι χεράκι

σταμνί κανατάκι

ψάρι χελιδονάκι

2. Γράφω και μαθαίνω:

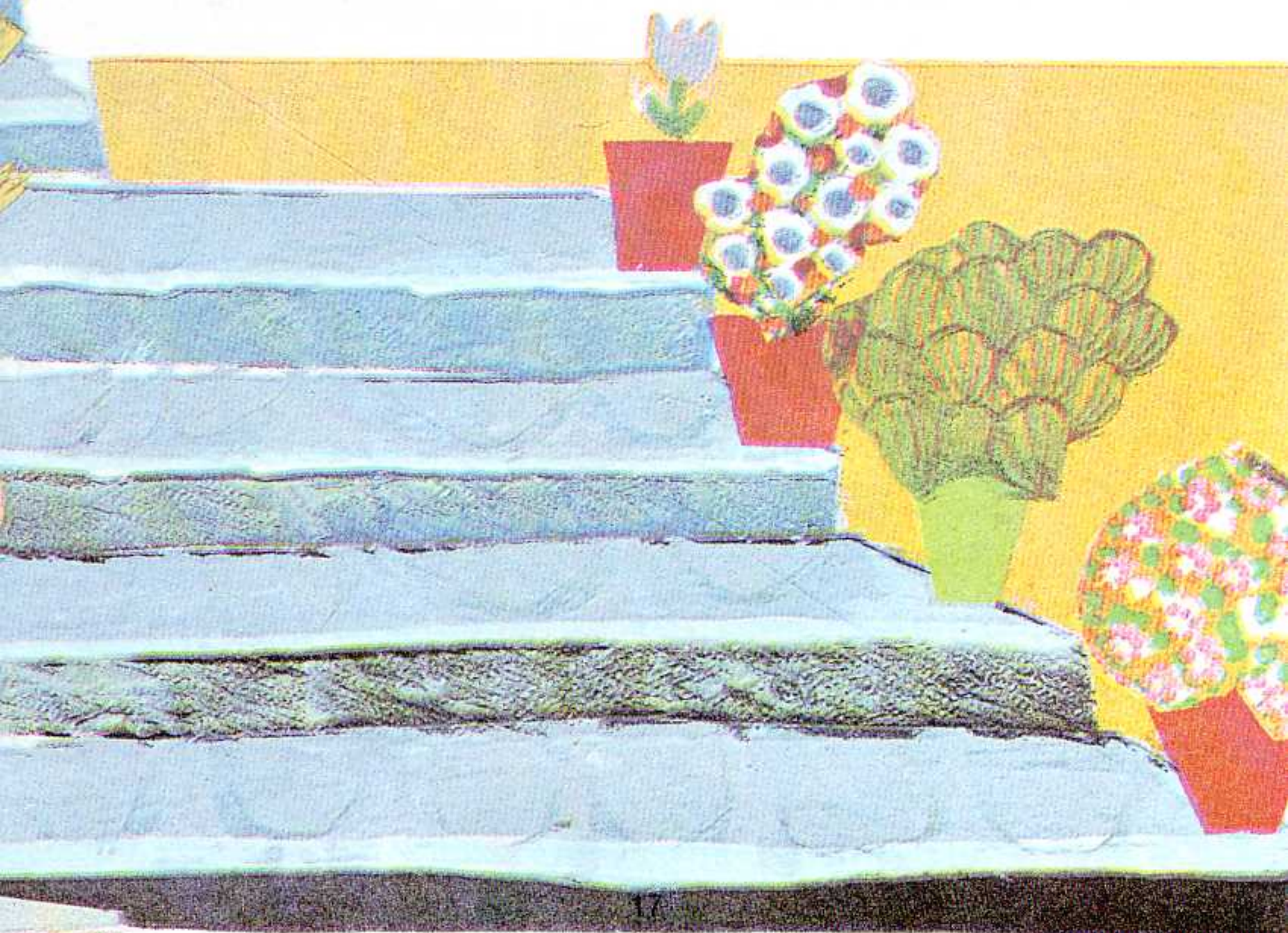
Δυο δυο πηδάει τα σκαλιά το Μαρουσάκι.

.....

.....

.....

3. Λέξεις για την καρτέλα: χελιδόνι, χέρι

Η ΛΥΓΑΡΙΑ

Η Λυγαριά είναι ένα χωριό κοντά στο ποτάμι. Το λένε έτσι από τις πολλές λυγαριές που φυτρώνουν εκεί. Άλλο ένα δέντρο που βλέπεις παντού είναι οι μουριές. Γύρω στο χωριό είναι περιβόλια και πιο πέρα χωράφια με σιτάρια και καλαμπόκια.

Στην πλατεία του χωριού είναι τρία μεγάλα πλατάνια και μια δροσερή βρύση. Εκεί τα βράδια μαζεύονται οι χωριανοί, κάθονται στα τραπεζάκια του καφενείου και κουβεντιάζουν.

Είναι η καλύτερη ώρα και για τα παιδιά του χωριού, αγόρια και κορίτσια. Μαζεύονται παρέες παρέες και παίζουν τα πιο ζωηρά τους παιχνίδια.

Ύστερα νυχτώνει για καλά και όλοι πάνε για ύπνο. Μόνο η βρύση ακούγεται στη μεγάλη πλατεία. Πού και πού κάποιος μισοκοιμισμένος σκύλος τεντώνει τ' αυτιά του και γαβγίζει τις σκιές. Η Λυγαριά κοιμάται κάτω απο τ' αστέρια που τρεμοσβήνουν.

1. Ενώνω με γραμμές αυτά που ταιριάζουν:

παρέες	κρύα βρύση
κουβεντιάζουν	συγκεντρώνονται
μαζεύονται	συντροφίες
δροσερή βρύση	συζητούν, συνομιλούν

2. Συμπληρώνω και διαβάζω:

το ένα	τα πολλά
το αγόρι	τα αγόρια
το ψάρι	
το χέρι	
το μαχαίρι	
το χωριό	

3. Γράφω και μαθαίνω:

Όταν νυχτώνει η πλατεία του χωριού αδειάζει.

.....

.....

4. Σκέφτομαι και γράφω:

Τι κάνω εγώ το βραδάκι.

5. Λέξεις για την καρτέλα: όταν, νυχτώνει, πλατεία

ΝΑ ΠΑΙΡΝΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΝΕΙΣ

Η Μαρία παίζει με το γατάκι της, τον Ασπρούλη. Διασκεδάζει πολύ μαζί του. Κάνει να του πάρει το ψαράκι που τρώει κι αυτός αγριεύει.

Τα ίδια της κάνει και ο Διονυσάκης, ο μικρότερος αδερφός της, αν πει πως του παίρνει κανένα από τα παιχνίδια του. Όλα τα θέλει δικά του, ακόμα και τα πράγματα που δεν τα 'χουν αγοράσει γι' αυτόν. Ο ίδιος όμως δε θέλει να δώσει τίποτε από τα δικά του.

Τα ίδια έκανε κι εκείνη στην ηλικία του. Γι' αυτό και δεν τα βάζει πια μαζί του. Ξέρει πως κι ο Διονυσάκης μεγαλώνοντας θα καταλάβει ότι είναι μεγάλη χαρά όχι μόνο να παίρνεις, αλλά και να δίνεις. Κι ακόμα πως είναι πολλά πράγματα που τ' αγαπάμε πολύ και τα μοιραζόμαστε με τους άλλους.

Αυτά σκέφτεται η Μαρία κι ο νους της πάει στον ήλιο και τη δασκάλα της.

1. Υπογραμμίζω στο μάθημα τα **κι, γι'** και τις λέξεις που πάνε μαζί. Ύστερα τα γράφω εδώ:

κι αυτός,
.....
.....
.....

2. Συμπληρώνω, όπως στο παράδειγμα:

και αυτός κι αυτός
για αυτό γι' αυτό
και αυτούς
για άλλη

3. Ζευγαρώνω τις λέξεις που ταιριάζουν:

~~(λίγο)~~, μεγάλο, δίνω, αγοράζω, δάσκαλος, ήλιος)

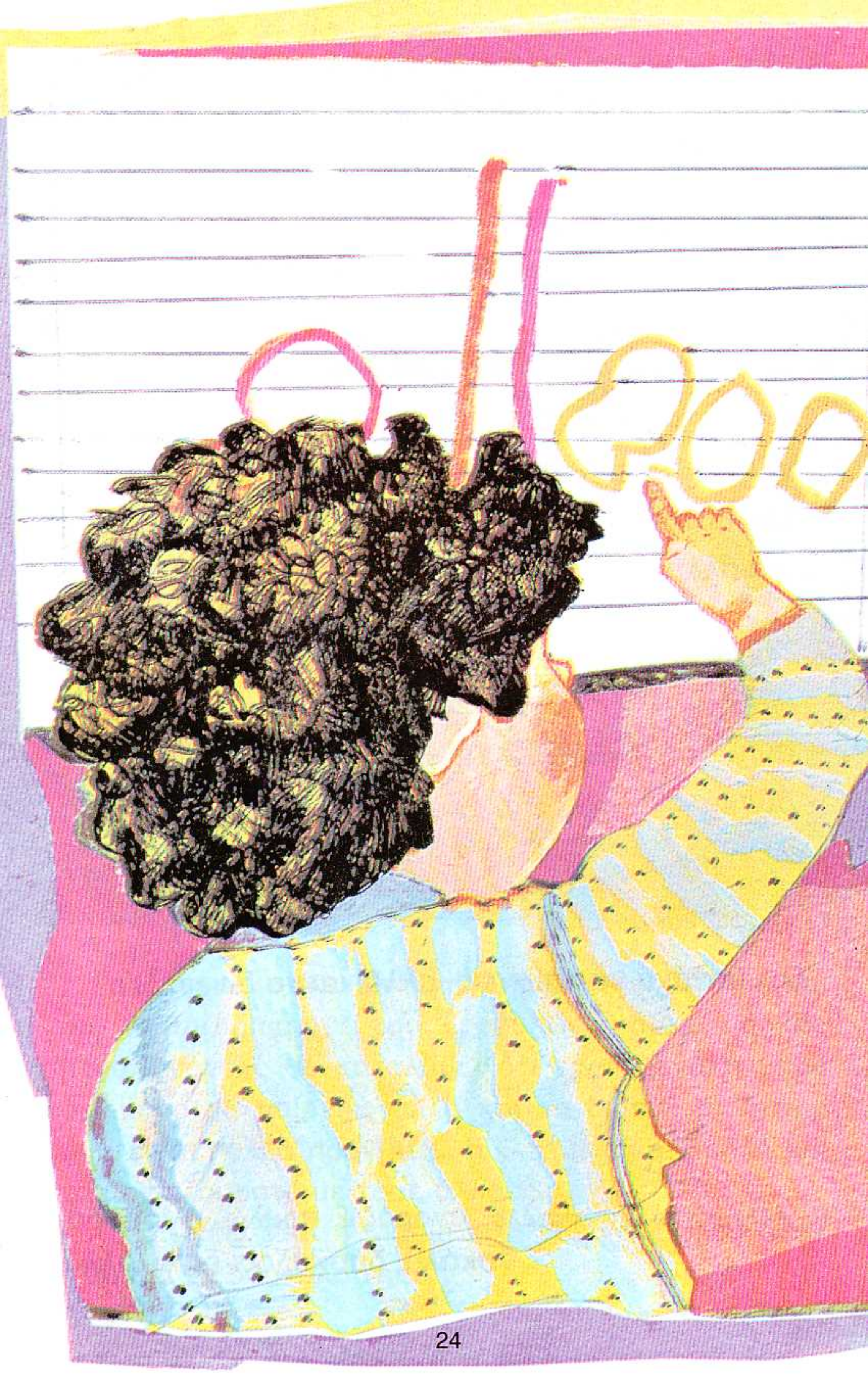
πολύ	λίγο	μικρό	
δασκάλα		παίρνω	
φεγγάρι		πουλώ	

4. Γράφω και μαθαίνω:

Όχι μονάχα να παίρνεις, αλλά και να δίνεις.

.....
.....
.....

5. Λέξεις για την καρτέλα: αγοράζω, πουλώ, ήλιος, δασκάλα, δάσκαλος, δίνω, αλλά

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥ ΑΔΕΡΦΟΣ

Γράφει πάνω στο χαρτί
τόση μια γραμμούλα
και μας λέει γελαστά:
«Να την η μανούλα!»

Γράφει κι άλλη μια γραμμή
πλάι στις μητέρας
και μας λέει σοβαρά:
«Να τος κι ο πατέρας!»

Κι ένα γύρο στις γραμμές
γράφει κουλουράκια
και μας λέει φωναχτά:
«Να και τα παιδάκια!»

Θέ μου, φύλαε τις γραμμές
πάνω στα χαράκια,
για να χαίρονται μ' αυτές
και τα κουλουράκια.

Γιώργης Κρόκος

ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

Σήμερα Τετάρτη τα παιδιά έχουν πάει περίπατο στο πάρκο. Άλλα παίζουν κυνηγητό και κρυφτό και άλλα κάνουν τούμπες στο χορτάρι.

Πρώτη η Βγενιώ προσέχει τις πινακίδες που είναι στημένες εδώ κι εκεί. «Κοίτα τι γράφει εδώ», λέει στον Αντρέα που βρέθηκε κοντά της.

Ο Αντρέας κοιτάζει την πινακίδα και τη διαβάσει.
Ύστερα τη φαντάζεται με μικρά γράμματα. Να, έτσι:

Η Βγενιώ ψάχνει τις τσέπες της για κανένα χαρτάκι. Κρίμα που δεν έχει.

Πιο πέρα μια άλλη πινακίδα ξεφυτρώνει μέσα από το παρτέρι με τα λουλούδια:

– Έχω μια ιδέα, λέει η Αριάδνη. Να σηκώσουμε τις πινακίδες και να τις πάμε στο σχολείο μας.

– Αυτό δε γίνεται, λέει ένα άλλο κορίτσι. Κοίτα τι γράφει εκεί!

Η πινακίδα έγραφε:

ΜΗΝ ΠΕΙΡΑΖΕΤΕ
ΤΙΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

1. Ξαναγράφω τις πινακίδες με κεφαλαία, όπως το παράδειγμα:

Το πάρκο
είναι για όλους.

ΤΟ ΠΑΡΚΟ
ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Φύτεψε κι εσύ
ένα δέντρο.

2. Αυτές τις πινακίδες τις ξαναγράφω με μικρά, όπως το παράδειγμα:

ΚΑΦΕΝΕΙΟ
«Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ»

Καφενείο
«Η συνάντηση»

ΦΡΟΥΤΑ-ΛΑΧΑΝΙΚΑ
ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΗΣ

3. Γράφω τις λέξεις σε αλφαθητική σειρά:

(κοιτάζω, ώρα, ξέρω, εδώ, Ηλίας, ρωτώ, Αθήνα, Δευτέρα, μπήκα, λουλούδι, περίπατος, νυχτώνει, βράδυ, Τετάρτη)

Αα	Αθήνα	Ιι	Ρρ
Ββ		Κκ	Σσ
Γγ		Λλ	Ττ
Δδ		Μμ	Υυ
Εε		Νν	Φφ
Ζζ		Ξξ	Χχ
Ηη		Οο	Ψψ
Θθ		Ππ	Ωω

4. Γράφω και μαθαίνω:

ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΕ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΚΑΘΑΡΗ

.....

5. Σκέφτομαι και γράφω:

Γράφω κι εγώ πινακίδες.

.....

.....

.....

6. Λέξεις για την καρτέλα: περίπατος, περπατώ, κοιτάζω, παρακαλώ

ΜΑΝΤΕΨΕ ΤΙ ΕΙΝΑΙ;

Η Άννα και ο Νίκος είναι γειτονόπουλα. Συχνά πηγαίνουν ο ένας στο σπίτι του άλλου και παίζουν μαζί.

Απόψε παίζουν ένα καινούριο παιχνίδι. Τους το έμαθε ο μεγάλος αδερφός της Άννας.

ANNA : Τι είναι εκείνο εδώ μέσα που αρχίζει από μ;

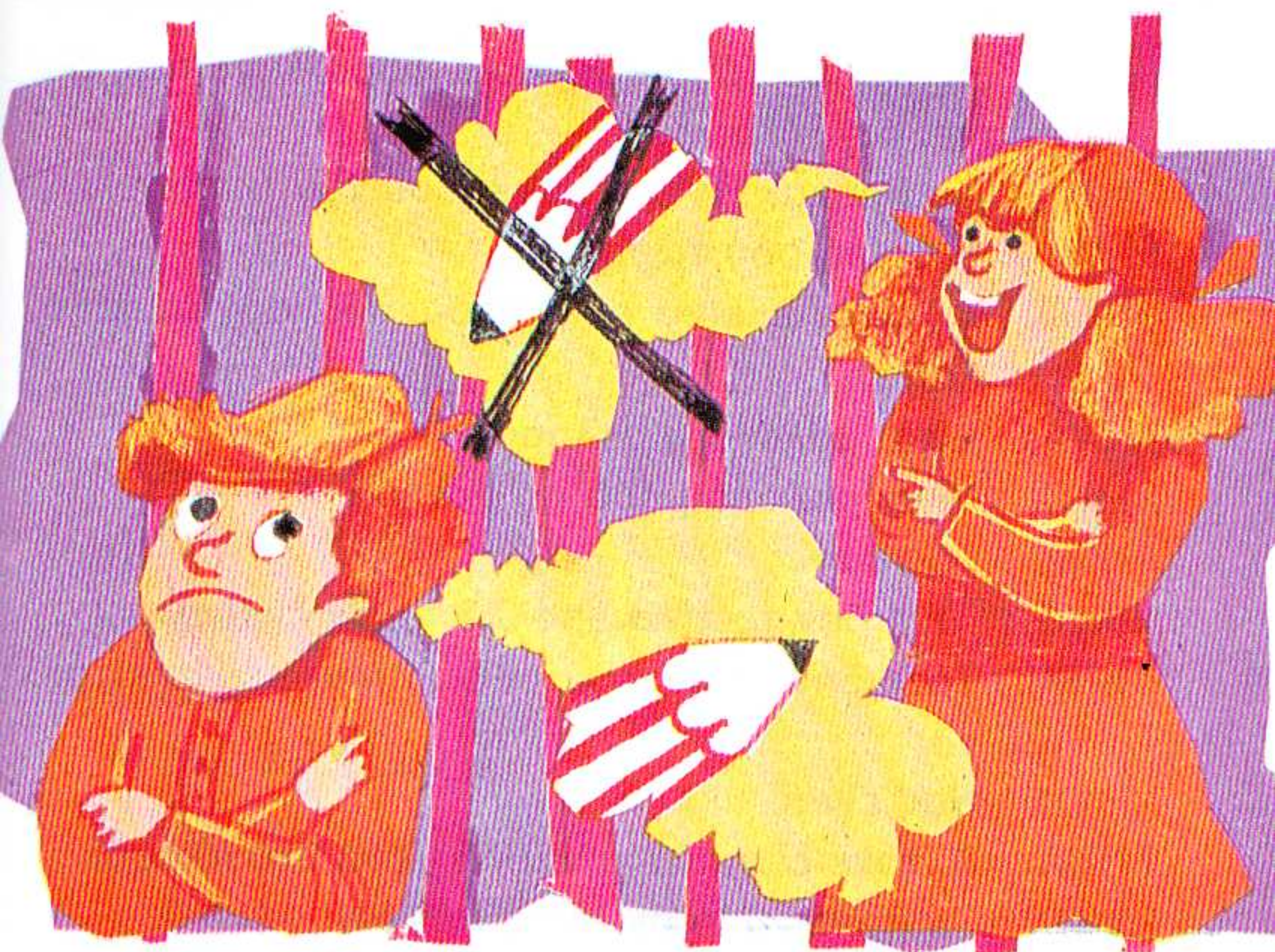
ΝΙΚΟΣ : Είναι από ύφασμα;

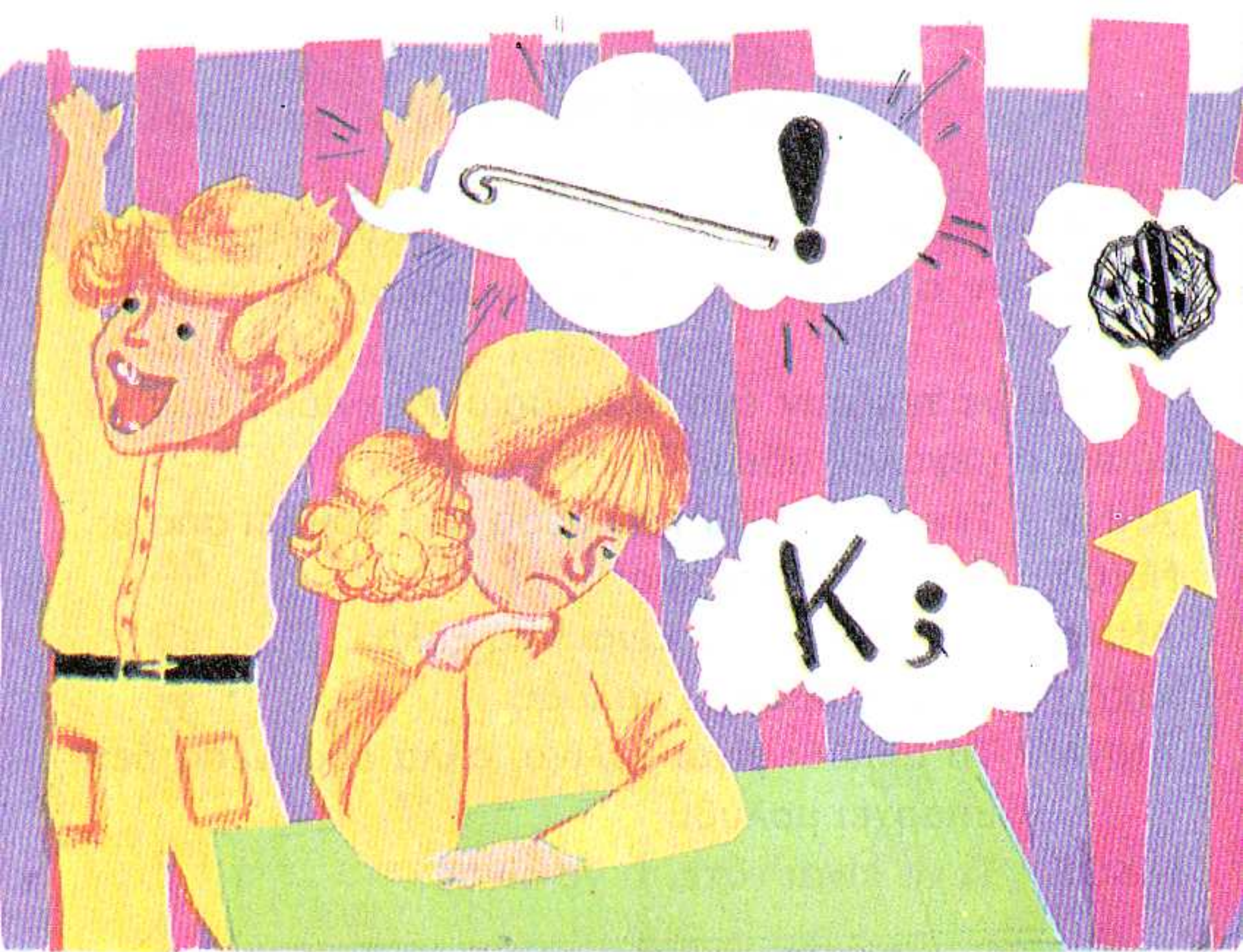
ANNA : Όχι, δεν είναι. Είναι από ξύλο.

ΝΙΚΟΣ : Μήπως είναι το μολύβι;

ANNA : Το μολύβι είναι ξύλινο, αλλά εδώ μέσα δεν υπάρχει μολύβι.

ΝΙΚΟΣ : Τι να είναι τότε, τι να είναι;

ANNA : Είναι από ξύλο και καμιά φορά λένε πως δίνει και ξύλο.

ΝΙΚΟΣ : Το βρήκα! Είναι η μαγκούρα του παππού.

ANNA : Η σειρά σου τώρα.

ΝΙΚΟΣ : Τι είναι εκείνο εδώ μέσα που αρχίζει από κάπα;

ANNA : Είναι μαλακό ή σκληρό;

ΝΙΚΟΣ : Είναι μαλακό μέσα σε σκληρό.

ANNA : Το τρώνε;

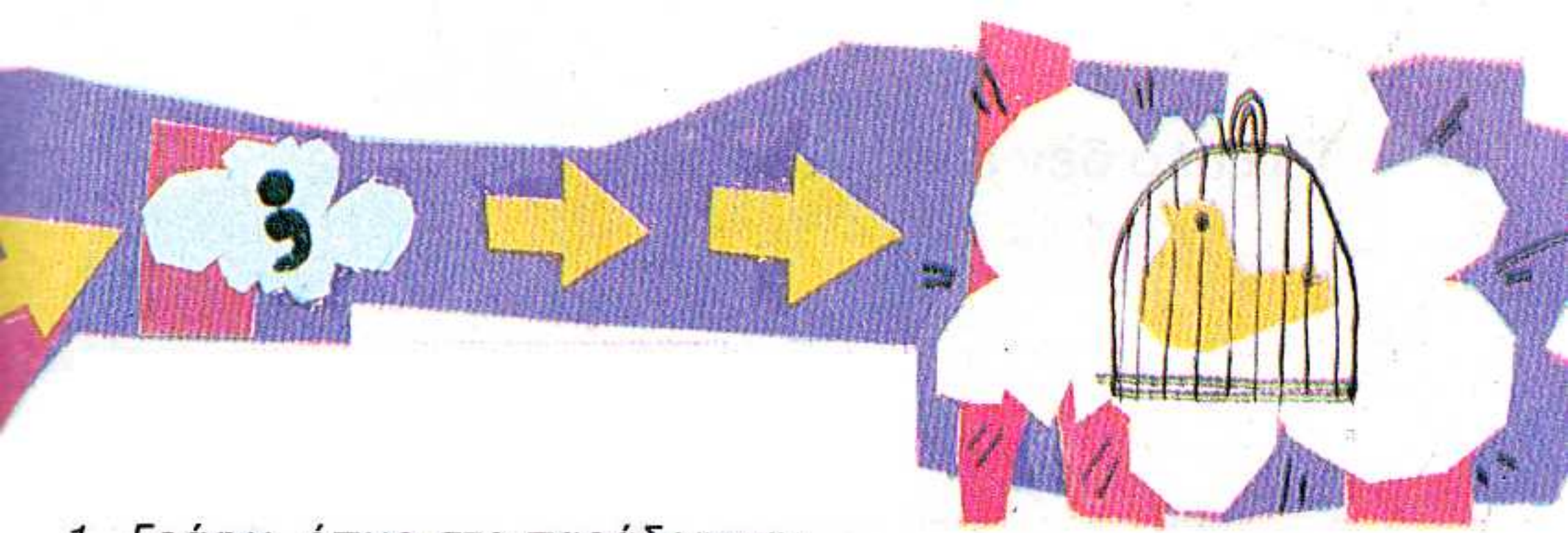
ΝΙΚΟΣ : Όχι, δεν το τρώνε, αλλά τρώει εκείνο.

ANNA : Τότε δεν είναι το καρύδι. Μήπως είναι κίτρινο;

ΝΙΚΟΣ : Ναι, είναι.

ANNA : Ε, τότε είναι το καναρίνι μέσα στο κλουβί.

ΝΙΚΟΣ : Το βρήκες! Ισοπαλία, ένα ένα.

1. Γράφω, όπως στο παράδειγμα:

- Το καναρίνι είναι κίτρινο.
- Είναι κίτρινο το καναρίνι;
- Ναι.

Ναι, είναι.

Ναι, είναι κίτρινο.

Ναι, το καναρίνι είναι κίτρινο.

- Το περιστέρι είναι άσπρο.

–

–

.....

.....

.....

2. Γράφω, όπως στο παράδειγμα:

- Το μολύβι δεν αρχίζει από κάπα.
- Αρχίζει το μολύβι από κάπα;
- Όχι.

Όχι, δεν αρχίζει.

Όχι, δεν αρχίζει από κάπα.

Όχι, το μολύβι δεν αρχίζει από κάπα.

– Το ξύλο δεν είναι μαλακό.

–

–

.....

.....

.....

3. Γράφω και μαθαίνω:

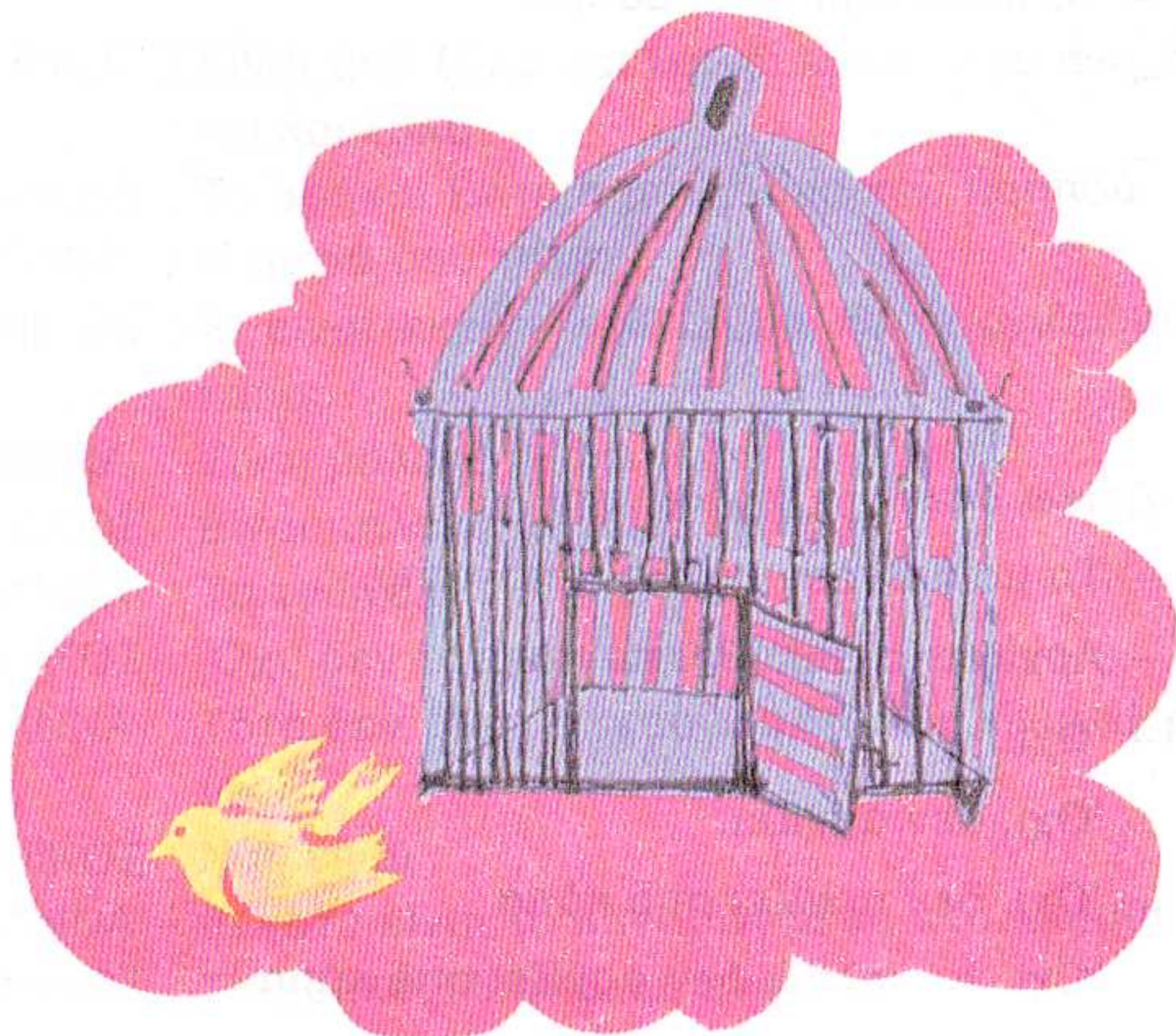
Το μολύβι είναι από ξύλο.

.....

.....

.....

4. Λέξεις για την καρτέλα: ξύλο, μολύβι, τρώω

ΕΦΥΓΕ Η ΦΩΤΕΙΝΗ

Η Φωτεινή ήρθε σήμερα το πρωί να μας αποχαιρετίσει. Φεύγει από το σχολείο μας. Οι γονείς της βρήκαν αλλού δουλειά και πάνε να μείνουν εκεί.

Είναι τόσο στενοχωρημένη! Έχει χάσει τα λόγια της. «Στείλε μας ένα γραμματάκι, να μάθουμε νέα σου», της είπε η δασκάλα και τη φίλησε.

Βγήκαμε μαζί της στην αυλή και τη συνοδέψαμε ως την εξώπορτα. «Γεια σου Φωτεινή! Στο καλό! Μη μας ξεχνάς!» της φωνάζαμε και κουνούσαμε τα χέρια, καθώς ξεμάκραινε.

Όταν γυρίσαμε στην τάξη, ο Δημητράκης έβαλε τα κλάματα. Δεν ήθελε να καθίσει μόνος του στο θρανίο, τώρα που έφυγε η Φωτεινή. «Έλα τώρα, Δημητράκη!» τον παρηγόρησε η δασκάλα και τον έβαλε σε άλλη θέση.

Όλη τη μέρα, όταν η δασκάλα ρωτούσε τα κορίτσια, όλο «Φωτεινή» έλεγε. Κι εμείς της λέγαμε: «Μα έφυγε, κυρία, η Φωτεινή!»

1. Τα ξεχωρίζω και τα ξαναγράφω στις παρακάτω δυο ομάδες:
- Δημητράκη, δώσε μου κάτι να σε θυμάμαι.
Τι κρίμα που χωρίζουμε!
Πόσο μου αρέσει!
Μείνε λίγο ακόμα, σε παρακαλώ.
Α, τι ωραία ζωγραφιά! είπε η κυρία.
Να μας στείλεις ένα γραμματάκι.

Ζητώ κάτι:

Δημητράκη, δώσε μου κάτι να σε θυμάμαι.

.....

.....

Χαίρομαι ή λυπάμαι:

Τι κρίμα που χωρίζουμε!

.....

.....

2. Γράφω και μαθαίνω:

Η θέση της Φωτεινής στην τάξη έμεινε άδεια.

.....

.....

.....

3. Σκέφτομαι και γράφω:

Το γραμματάκι της Φωτεινής

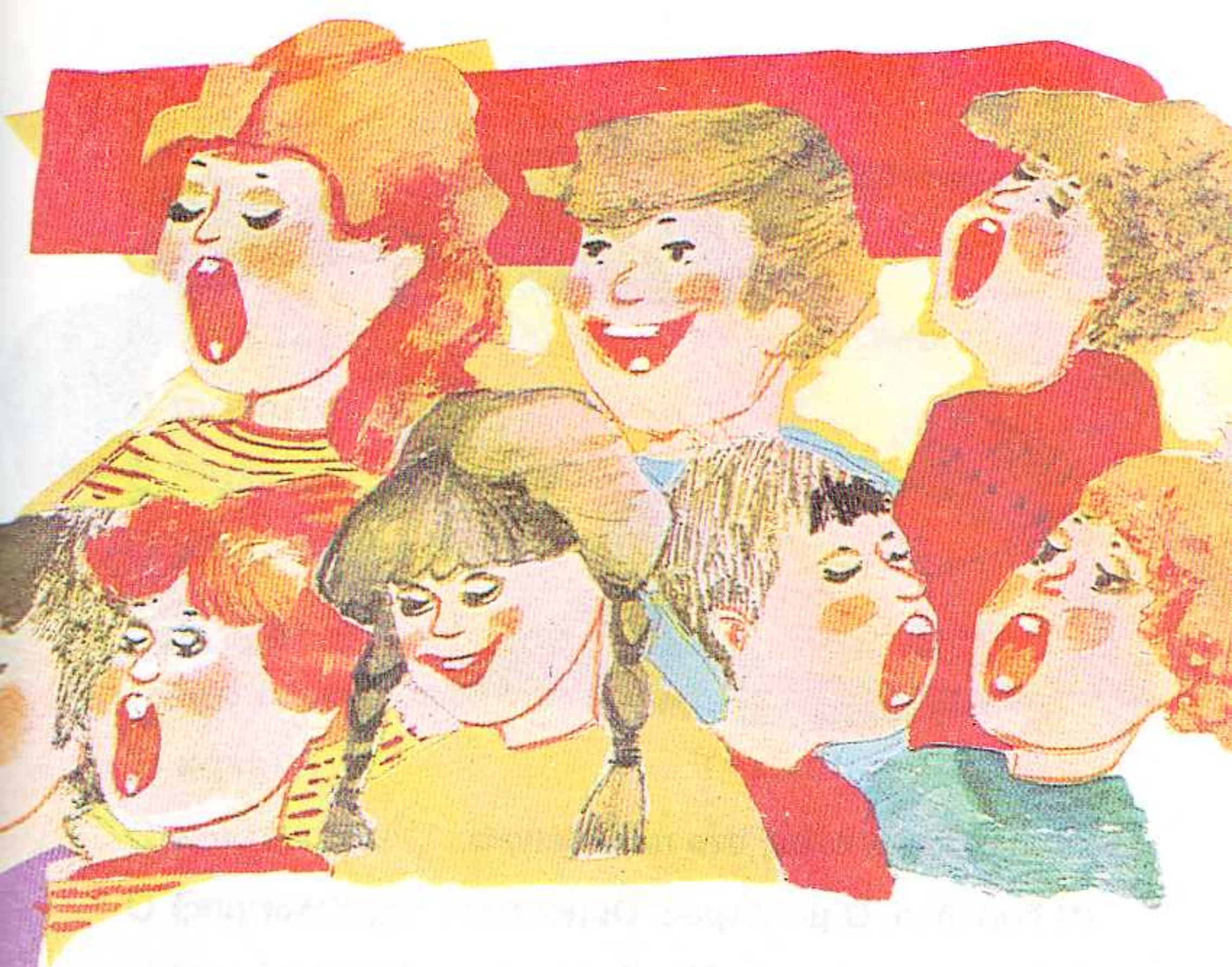
4. Λέξεις για την καρτέλα: κυρία, κύριος, φιλώ,
τάξη, θέση

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Πολλή φασαρία γίνεται στο σπίτι του Βασίλη. Τα παιδιά έχουν συναυλία. Αλλά είναι μια συναυλία... χωρίς όργανα. Για όργανα χρησιμοποιούν τα χέρια τους και τη φωνή τους.

Ένα παιδί κάνει τα δάχτυλά του σαν να παίζει πιάνο. Αυτός είναι πιανίστας. Άλλο κάνει το ένα του χέρι βιολί και το άλλο δοξάρι. Αυτός είναι βιολιτζής. Άλλο βάζει τα χέρια του μπροστά στο στόμα. Αυτό παίζει κλαρίνο. Άλλο παίζει κιθάρα. Και τα άλλα ό,τι όργανο αρέσει στο καθένα. Είναι κι ένας που βαράει ταμπούρλο.

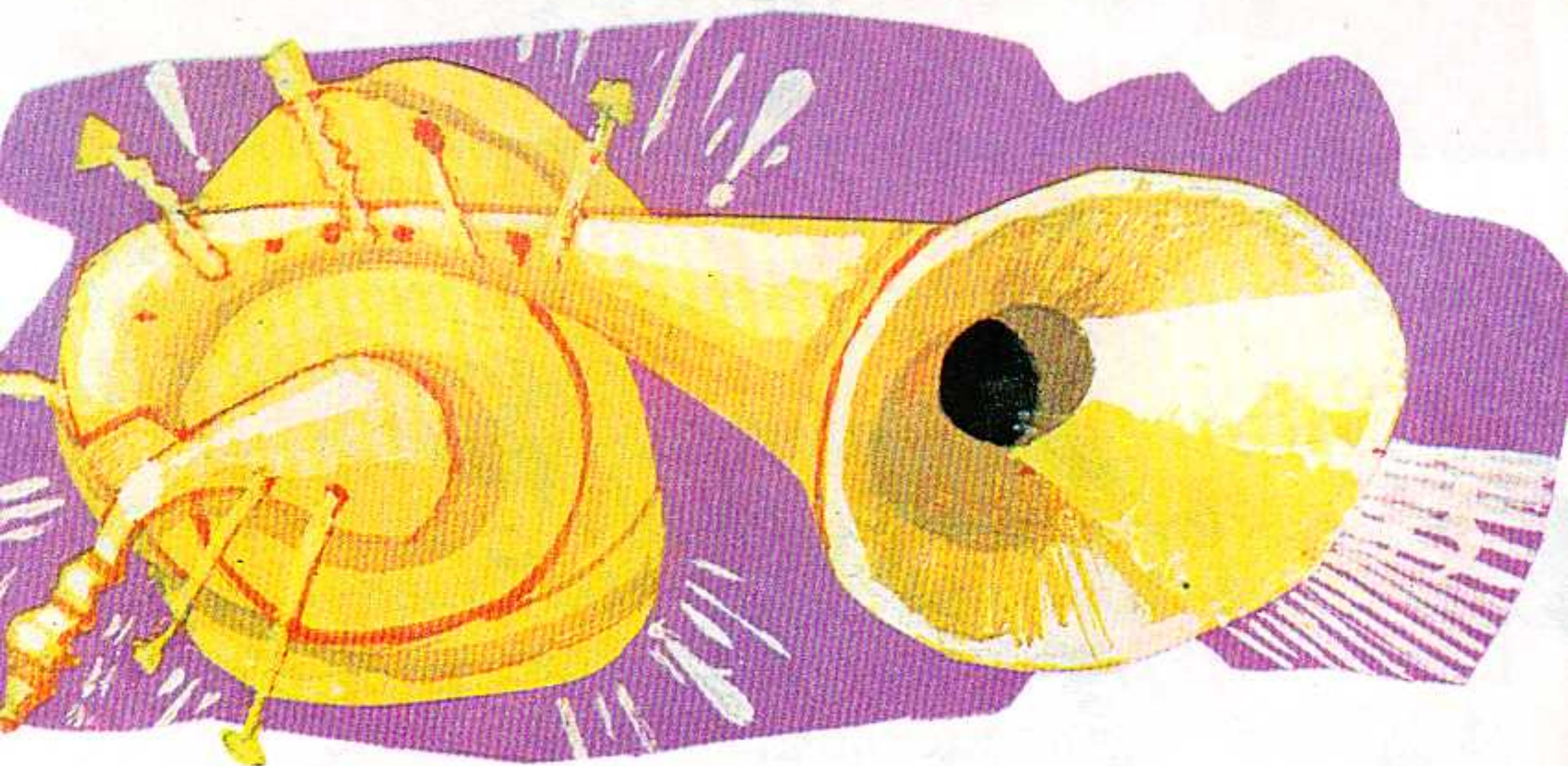

Η αδερφή του Βασίλη διευθύνει. Αυτή είναι ο μαέστρος. Ο μαέστρος κουνάει τα χέρια του σαν φτερούγες και η ορχήστρα πάει μαζί του. Είναι μια παράξενη ορχήστρα, γιατί τα όργανα... τραγουδούν και ξεφωνίζουν:

Δεν πάω πια στην Κάλυμνο,
Κάλυμνο, Κάλυμνο...

Ξαφνικά ο μαέστρος σταματά και κάνει πως παίζει ένα όργανο της ορχήστρας. Το παιδί που το παίζει πρέπει να σταματήσει αμέσως. Αλλιώς χάνει. Και τότε είναι υποχρεωμένο να κάνει τη φωνή κάποιου ζώου. Ένας βελάζει. Άλλος χλιμιντρίζει. Άλλος νιαουρίζει. Άλλος κάνει την κουκουβάγια. Και άλλος ό,τι φανταστείτε.

Αληθινά μεγάλο γλέντι!

1. Συμπληρώνω, όπως στο παράδειγμα:

(Η δασκάλα, Ο μαέστρος, Οι μουζικάντες, Όλοι μας)

Ποιος;

Τι κάνει;

Ο μαέστρος

διευθύνει.

.....

παίζουν.

.....

ακούει.

.....

γελάμε.

2. Συμπληρώνω τι κάνει κάθε ζώο:

(χλιμιντρίζει, νιαουρίζει, βελάζει, κακαρίζει, γαβγίζει)

Ποιο;

Τι κάνει;

Το πρόβατο

βελάζει.

Το άλογο

.....

Ο σκύλος

.....

Η γάτα

.....

Η κότα

.....

3. Συμπληρώνω τι κάνει ο καθένας:

(βιολί, την κιθάρα του, τα χέρια του, πιάνο)

Ποιος **κάνει** **τι;**

Ο μαέστρος κουνάει τα χέρια του.

Ο πιανίστας παίζει

Ο βιολιτζής παίζει

Ο κιθαρίστας κουρντίζει

4. Γράφω τι είναι, όπως στο παράδειγμα:

Τι κάνει;

Ο Κώστας παίζει πιάνο.

Ο Γιάννης παίζει κιθάρα.

Η Μαρία διευθύνει
την ορχήστρα.

Ο Θάνος τραγουδά.

Η Ρένα χορεύει.

Τι είναι;

Αυτός είναι πιανίστας.

.....

.....

.....

.....

5. Γράφω και μαθαίνω:

Χάνει όποιος δε σταματήσει αμέσως.

.....

.....

.....

.....

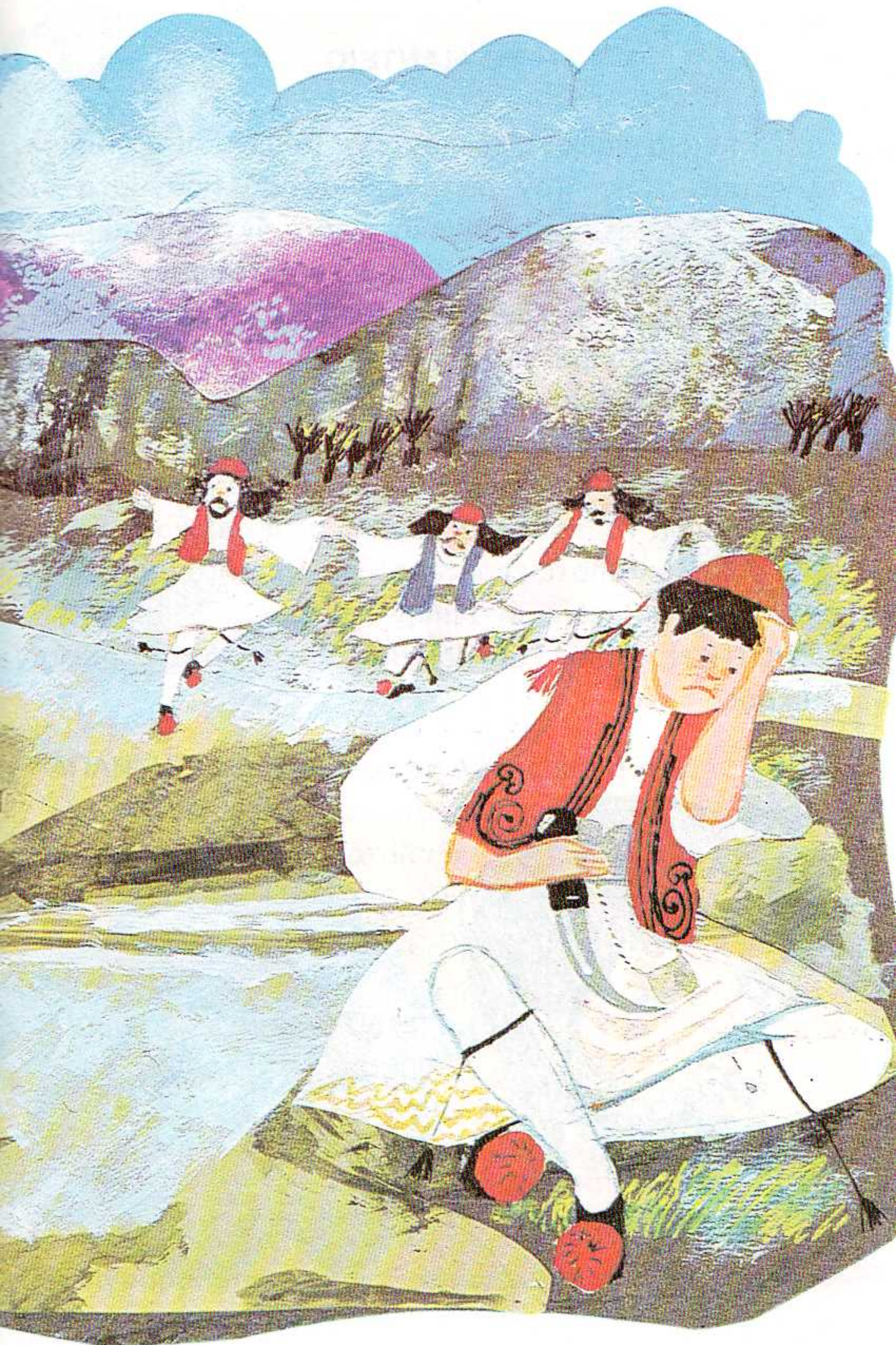
6. Λέξεις για την καρτέλα: αμέσως, χάνω, γιατί

ΤΟ ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΟ

Χορεύουν τα κλεφτόπουλα,
γλεντάνε τα καημένα.
Κι ένα μικρό κλεφτόπουλο
δεν τρώει, δεν τραγουδάει,
μόν' τ' άρματα συγύραγε
και το σπαθί τροχάει.

Δημοτικό

ΤΟ ΜΑΝΤΕΙΟ

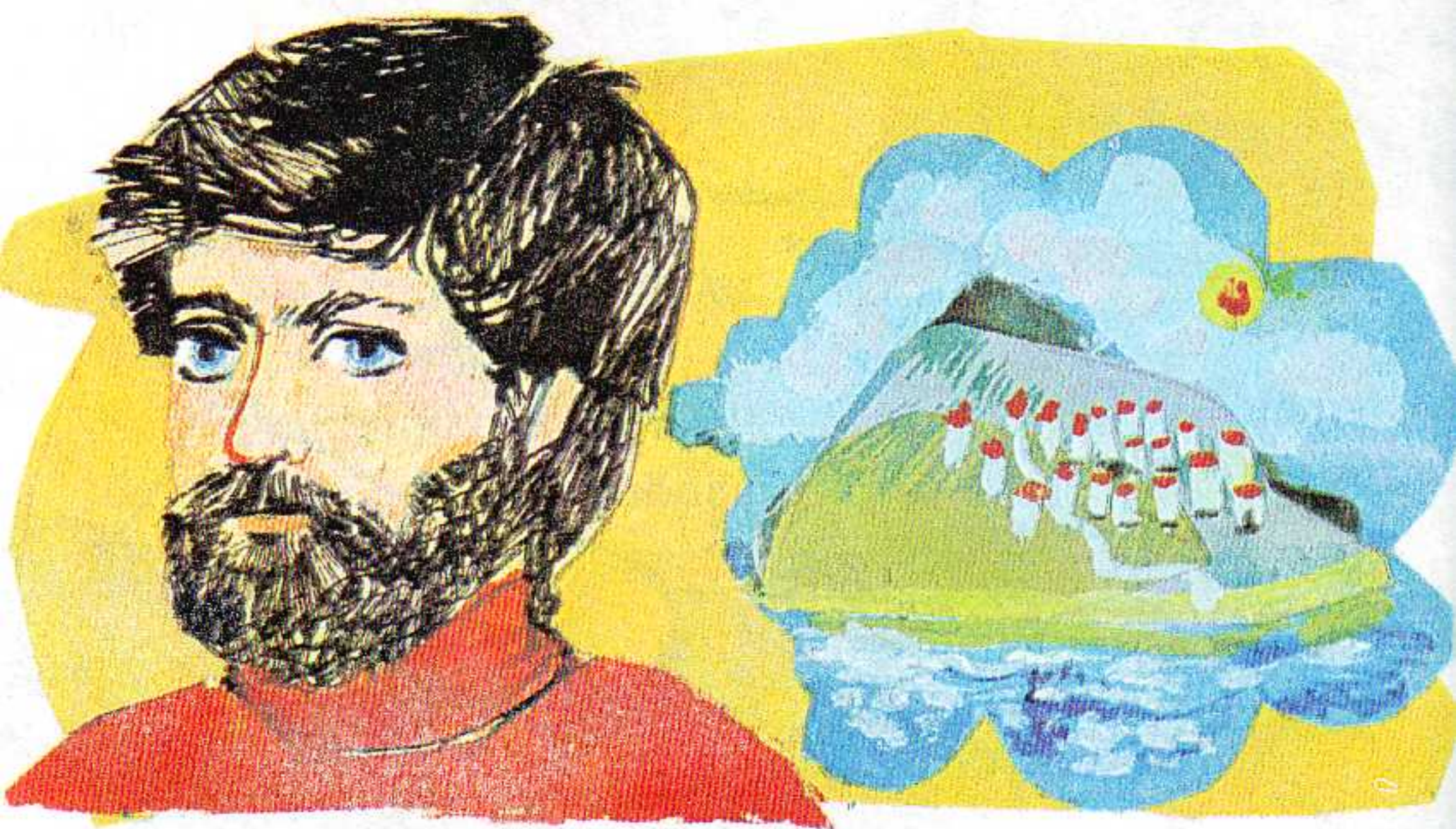
Τα παιδιά παίζουν το μαντείο. Παίζει και ο δάσκαλος μαζί τους. Τον ρωτάνε διάφορα πράγματα κι εκείνος γράφει στον πίνακα την απάντηση μπερδεμένη. Τα παιδιά προσπαθούν να μαντέψουν. Το μυστικό είναι να βάζουν τις μπερδεμένες λέξεις στη σωστή τους σειρά.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Θέλετε να μας πείτε για τον τόπο σας, κύριε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο νησί μου είναι μικρό ένα τόπος

Τα παιδιά το διασκεδάζουν. Μερικά παίρνουν χαρτί και μολύβι. Κάποτε τα καταφέρνουν και το βρίσκουν: «Ο τόπος μου είναι ένα μικρό νησί.»

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιο παιχνίδι σας άρεσε, όταν ήσαστε μικρός;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: άρεσε Μου το λύκος και ο αρνί
«Κι εμένα αυτό μου αρέσει πιο πολύ», πετάγεται
ένα κορίτσι. Είχε καταλάβει ότι ο δάσκαλος είπε:
«Μου άρεσε ο λύκος και το αρνί».

Στο τέλος ένα αγόρι ρώτησε κι αυτό με μπερδε-
μένα λόγια:

– πάμε θα εκδρομή Πότε;

Και ο δάσκαλος απάντησε:

– καλό Θα πάμε καιρό κάμει όταν

Τα παιδιά φώναξαν «ζήτω!» και κύκλωσαν το δά-
σκαλο.

– Σίγουρα όμως; ρώτησαν.

– Σίγουρα, υποσχέθηκε χαμογελώντας ο δάσκαλος.

1. Γράφω τις λέξεις στη σωστή σειρά:

● αγόρι ρωτάει ένα

απαντάει κορίτσι ένα

διασκεδάζουν παιδιά τα

Ποιος; Τι κάνει;

Ένα αγόρι ρωτάει.

.....

.....

● είναι καιρός ο καλός

δάσκαλος ο γελαστός είναι

παιδιά χαρούμενα είναι τα

Ποιος; Τι είναι;

Ο καιρός είναι καλός.

.....

.....

● μαντείο παιδιά τα παίζουν το

«ζήτω!» παιδιά φώναξαν τα

παιδιά δάσκαλο το κύκλωσαν τα

Ποιος κάνει τι;

Τα παιδιά παίζουν το μαντείο.

.....

.....

2. Γράφω και μαθαίνω:

Πιο πολύ μου αρέσει ο λύκος και το αρνί.

.....

.....

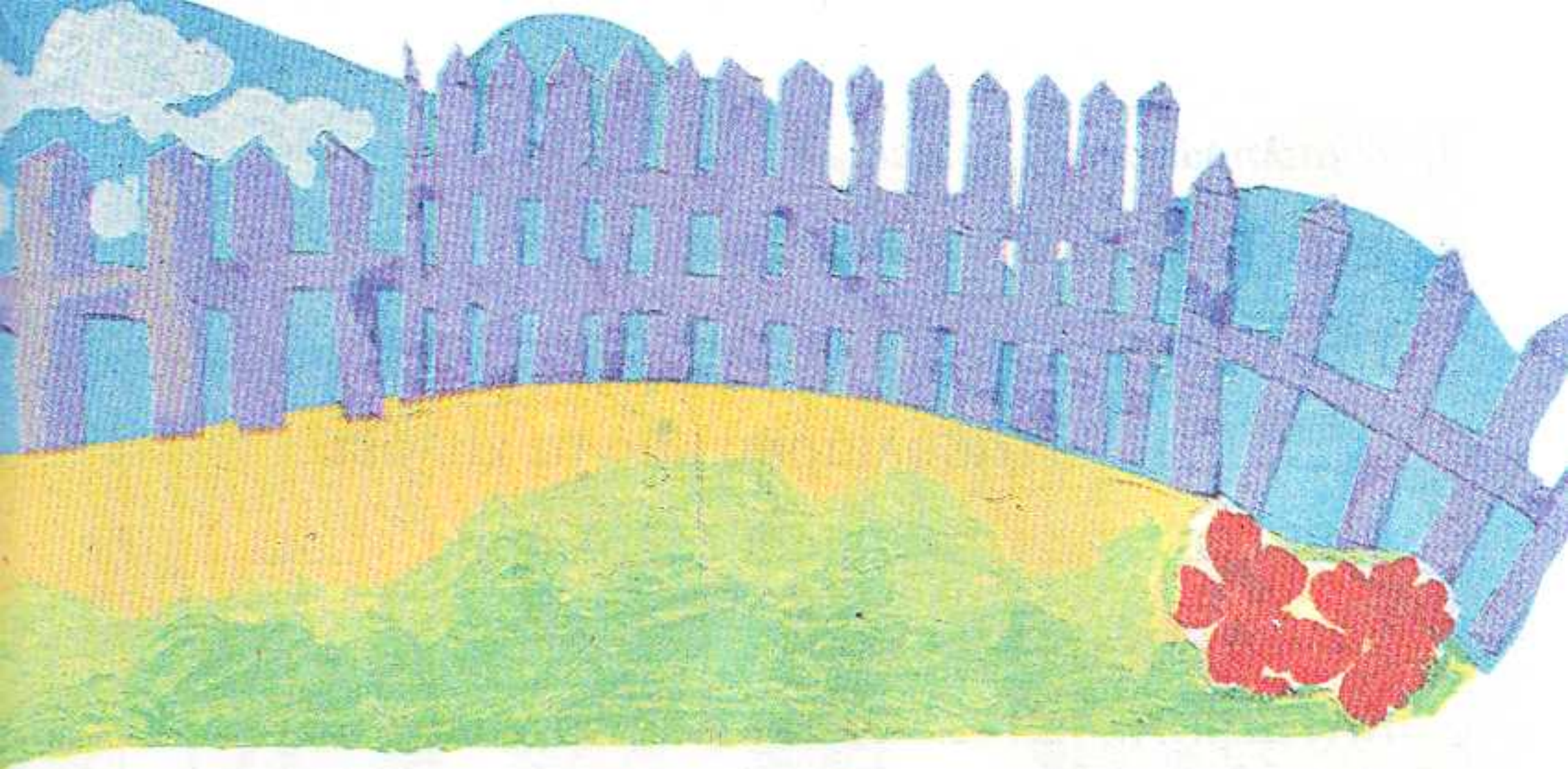
3. Σκέφτομαι και γράφω:

Μια εκδρομή που θέλω να κάμω.

4. Λέξεις για την καρτέλα: λύκος, αρνί, πίνακας,
πιο πολύ

ΠΑΛΙ ΔΕΝ ΠΡΟΛΑΒΑΝ

Πάλι σήμερα τα παιδιά δεν πρόλαβαν ν' αρχίσουν το παιχνίδι. Χτύπησε το κουδούνι για μέσα.

- Εσύ μας τα χάλασες, λέει ο Γιώργος στον Πέτρο.
 - Εγώ; Τι λες, καλέ; Εσύ φταις κι αυτός εκεί ο Αριστείδης, που θέλει να παίζουμε όλο το δικό του παιχνίδι.
 - Εμείς δεν ξαναπαίζουμε μαζί σας, είπε η Κατερίνα. Εσείς όλο το δικό σας θέλετε να γίνεται.
 - Κι εσείς δεν πάτε πίσω, είπε θυμωμένος ο Παύλος.
- Ο καβγάς συνεχίστηκε και μέσα στην τάξη.
- Πάλι αναστατωμένους σας βλέπω, είπε ο δάσκαλος μπαίνοντας. Δε θα συμφωνήσατε, φαίνεται, ποιο παιχνίδι να παίξετε . . .

Όλοι ξεσηκώθηκαν, έτοιμοι να πει ο καθένας το δικό του.

- Σταθείτε, τους έκοψε ο δάσκαλος. Γιατί δεν κάνετε ψηφοφορία;

Και τους εξήγησε πώς να την κάνουν.

1. Συμπληρώνω ό,τι λείπει:

- (Εγώ, Εσύ, Αυτός, Εμείς, Εσείς, Αυτοί)

ΠΕΤΡΟΣ: _____ θέλουμε να παίξουμε.

_____ ο ζαβολιάρης μάς τα χαλάει.

ΓΙΩΡΓΟΣ: _____ είσαι ζαβολιάρης. _____ δε
χαλάω ποτέ το παιχνίδι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: _____ μας τα χαλάτε.

ΠΕΤΡΟΣ: Όχι όλοι εμείς. Ο Γιώργος και ο Αριστεί-
δης. _____ που θέλουν να γίνεται πάντα το
δικό τους.

- (Αυτές, Αυτά, Αυτό, Αυτή, Αυτοί, Αυτός)

Ο Κώστας ζωγραφίζει. _____ ζωγραφίζει.

Η Μαρία παίζει. _____ παίζει.

Το μωρό κλαίει. _____ κλαίει..

Ο Χάρης κι ο Πάνος γελούν. _____ γελούν.

Η Ρένα κι η Άννα τρέχουν. _____ τρέχουν.

Τα παιδιά τραγουδούν. _____ τραγουδούν.

2. Γράφω και μαθαίνω:

Εσείς όλο το δικό σας θέλετε να γίνεται.

.....

.....

.....

3. Λέξεις για την καρτέλα: δικό μου, δικό σου, δικό του,
γίνεται

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ - ΒΙΒΛΙΟΣ

Ο Ντίνος έχει ένα θείο, το Στρατή, που δεν τον αλάζει με κανέναν άλλον. Ο Στρατής αγαπά τα παιδιά και τα βιβλία. Όταν δε διαβάσει βιβλία, τον βρίσκεις με τα παιδιά. Τους λέει αστεία και παίζει μαζί τους.

Πότε πότε τους κάνει τον ταχυδακτυλουργό. «Βλέπετε αυτό το μαντιλάκι; Το βάζω στην τσέπη μου.» Τα παιδιά παρακολουθούν και βλέπουν σε λίγο να το βγάζει από το μανίκι του.

Ο Στρατής συχνά κάνει δώρα στα παιδιά. Έχει όμως μια συνήθεια. Δεν τους αγοράζει γλυκά και παιχνίδια. Τα δώρα του είναι βιβλία. Βιβλία με ζωγραφιές, με αστείες ιστορίες, με περιπέτειες. «Από γλυκά και παιχνίδια βλέπω έχουμε μπόλικά», λέει στα παιδιά που γιορτάζουν. «Από μένα αυτό το βιβλιαράκι.»

Πώς του ήρθε του Ντίνου, μια φορά που τον είδε να μπαίνει μ' ένα τυλιγμένο βιβλίο στο χέρι, να πει: «ο μπαρμπα - Βιβλίου»! Πολύ του άρεσε του Στρατή και γέλασε με την καρδιά του.

Από τότε σε όλα τα βιβλία που κάνει δώρο γράφει την αφιέρωση: «Με αγάπη, ο μπαρμπα - Βιβλίου».

1. Συμπληρώνω ό,τι λείπει:

(ω, ουμε, ει, ει, εις, ετε)

Εγώ έχ— θείο το Στρατή.

Εσύ έχ——— θεία τη Μαρία.

Ο θείος Στρατής μας χαρίζ——— βιβλία.

Η θεία Μαρία σας χαρίζ——— μπογιές.

Εμείς διαβάζ——— τα βιβλία.

Εσείς ζωγραφίζ——— με τις μπογιές.

2. Γράφω ό,τι λείπει:

Εγώ κάνω τον ταχυδακτυλουργό.

Εσύ ————— τον ακροβάτη.

Αυτός ————— το θηριοδασκλή.

Εμείς ————— τους παλιάτσους.

Εσείς ————— τους μουζικάντες.

Αυτοί ————— τους θεατές.

3. Γράφω και μαθαίνω:

Από μένα ένα βιβλίο για δώρο.

.....
.....

4. Σκέφτομαι και γράφω:

Γράφω κι εγώ για το θείο μου.

5. Λέξεις για την καρτέλα: βάζω, βιβλίο, δώρο

ΔΥΟ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ

Ο ναύτης και ο γλάρος είναι και οι δυο θαλασσινοί.

Άσπρη η στολή του ναύτη, άσπρα και τα φτερά του γλάρου.

Στη θάλασσα βλέπεις το γλάρo να ψάχνει για κανένα ψαράκι, εκεί και το ναύτη να θαλασσοδέρνεται για το ψωμί του.

Οι ναύτες έχουν οι πιο πολλοί τα σπίτια τους σε κάποιο νησί και τη δουλειά τους στο καράβι.

Οι γλάροι έχουν τη φωλιά τους στο γλαρονήσι και παίρνουν από πίσω τα καράβια.

Τα μικρά των γλάρων, τα γλαροπούλια, είναι κάθε μέρα με τους γονείς τους, τους μεγάλους γλάρους.

Τα παιδιά των ναυτών μπορεί να κάμουν καιρό πολύ να δουν τον πατέρα τους. Βλέπουν τη θάλασσα, βλέπουν τους γλάρους, βλέπουν την πικραμένη μάνα τους και περιμένουν.

Στο μεταξύ ο ναύτης και ο γλάρος συντροφιά αρμενίζουν στη θάλασσα.

1. Συμπληρώνω ό,τι λείπει:

(ος, ής, ο, ή, οι, ές, οι, ές οι)

Ο μαθητ_____ και ο δάσκαλ_____ είναι φίλ_____.

Μέσα στην τάξη βλέπεις το μαθητ_____ και το δά-
σκαλ_____ να δουλεύουν μαζί.

Οι δάσκαλ_____ ήταν κάποτε μαθητ_____.

Τώρα βοηθούν τους μαθητ_____ να γίνουν σωστοί
άνθρωπ_____.

2. Συμπληρώνω ό,τι λείπει:

Ο ένας

Οι πολλοί

ο ναυτικός

οι ναυτικοί

ο γεωργός

.....

ο βοσκός

.....

ο γλάρος

οι γλάροι

.....

οι καιροί

.....

οι φάροι

ο ναύτης

οι ναύτες

ο εργάτης

.....

ο τεχνίτης

.....

ο μαθητής

οι μαθητές

.....

οι αθλητές

.....

οι νικητές

3. Γράφω, όπως στο παράδειγμα:

Τίνος είναι;

η στολή	ο ναύτης	η στολή του ναύτη
η φανέλα	ο αθλητής	
η σάκα	ο μαθητής	
το ψωμί	ο εργάτης	

4. Γράφω και μαθαίνω:

Ο ναύτης και ο γλάρος είναι και οι δυο θαλασσινοί.

.....

.....

.....

.....

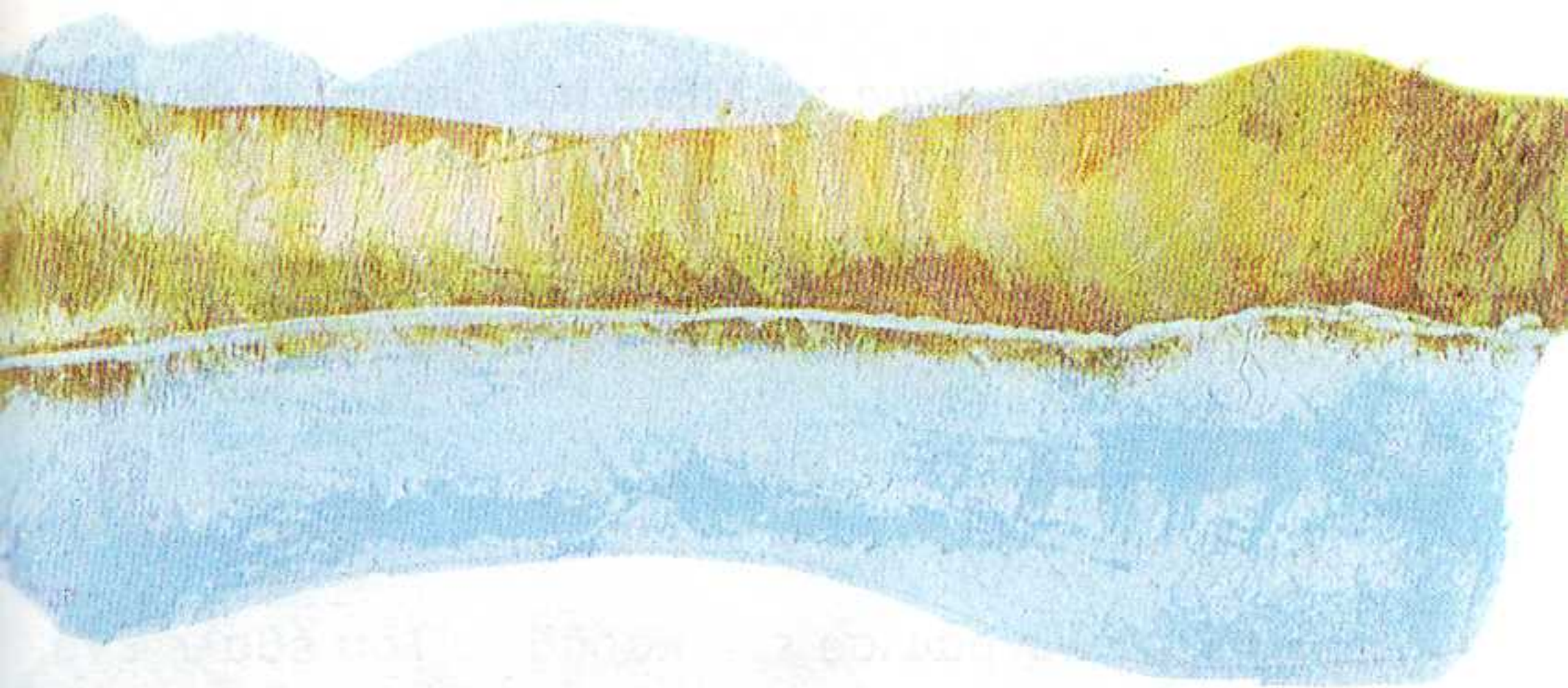
5. Σκέφτομαι και γράφω:

Γράφω για τη θάλασσα.

6. Λέξεις για την καρτέλα: ψάρι, ψωμί, καιρός

ΚΑΡΑΒΙ, ΚΑΡΑΒΑΚΙ...

Είναι ένα χωριουδάκι σε πλαγιά πάνω από τη θάλασσα. Σ' ένα ξάγναντο του χωριού μαζεύονται τα παιδιά και παίζουν. Από εκεί αγναντεύουν το πέλαγο και τα καράβια που περνούν και σφυρίζουν.

Κάθε καράβι το ξέρουν με τ' όνομά του: «Αυτό είναι το ΑΙΓΑΙΟ, εκείνο ο ΙΚΑΡΟΣ, εκείνο η ΜΑΝΤΩ».

Τους κάνουν σινιάλο και τους τραγουδάνε:

Καράβι, караβάκι,
που πας γιαλό γιαλό,
αχ, πάρε με κι εμένα...

Θέλουν να ταξιδέψουν όπου έχουν ακουστά: στην Πόλη, στη Βενετιά, στην Αυστραλία.

Ένα θέλει να γίνει ασυρματιστής, άλλο λοστρόμος, κι η Πελαγία καπετάνισσα.

Και πάντα κάτι περιμένουν να τους φέρουν. Το ένα παιχνίδια, το άλλο βιβλία με περιπέτειες. Κι ο Κωσταντής, που έχει πατέρα ναυτικό, περιμένει να του φέρουν τον πατέρα του.

1. Γράφω από το μάθημα τις λέξεις που μπορούμε να τους
βάλουμε μπροστά το:

το καράβι, το χωριό,

.....

.....

2. Συμπληρώνω ό,τι λείπει:

Ο Νίκος ζωγράφισε ένα καράβ____. Του έβαλε ένα
κατάρτ____, ένα παν____ κι ένα φουγάρ____. Το χρωμά-
τισε γαλάζι____ και το βάφτισε ΑΙΓΑΙ____. Έκαμε κι
ένα ναυτόπουλ____ να κάθεται στο τιμόν____. Κάτω
από το καράβ____ έγραψε «καλ____ ταξίδ____».

3. Ξαναγράφω τις λέξεις όπως στο παράδειγμα:

(βιβλίο, θρανίο, χέρι, παιδί, δέντρο, ψωμί, πρωί, νερό)

το βιβλίο

το χέρι

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. Γράφω και μαθαίνω:

Κάθε καράβι το ξέρουν με τ' όνομά του.

.....

.....

.....

5. Λέξεις για την καρτέλα: πάνω, καράβι

ΜΙΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΒΡΟΧΗ

Όλοι την περίμεναν στο χωριό αυτή την ανοιξιάτικη βροχή για τα σπαρτά και τα δέντρα που διψούσαν.

Με τις πρώτες ψιχάλες τα παιδιά πετάχτηκαν στις αυλές και χοροπηδούσαν. Άνοιγαν το στόμα τους τάχα να πιουν τις σταγόνες της βροχής ή έκαναν χούφτες τα χεράκια τους να τις μαζέψουν. Κάποιο έλεγε ένα τραγουδάκι:

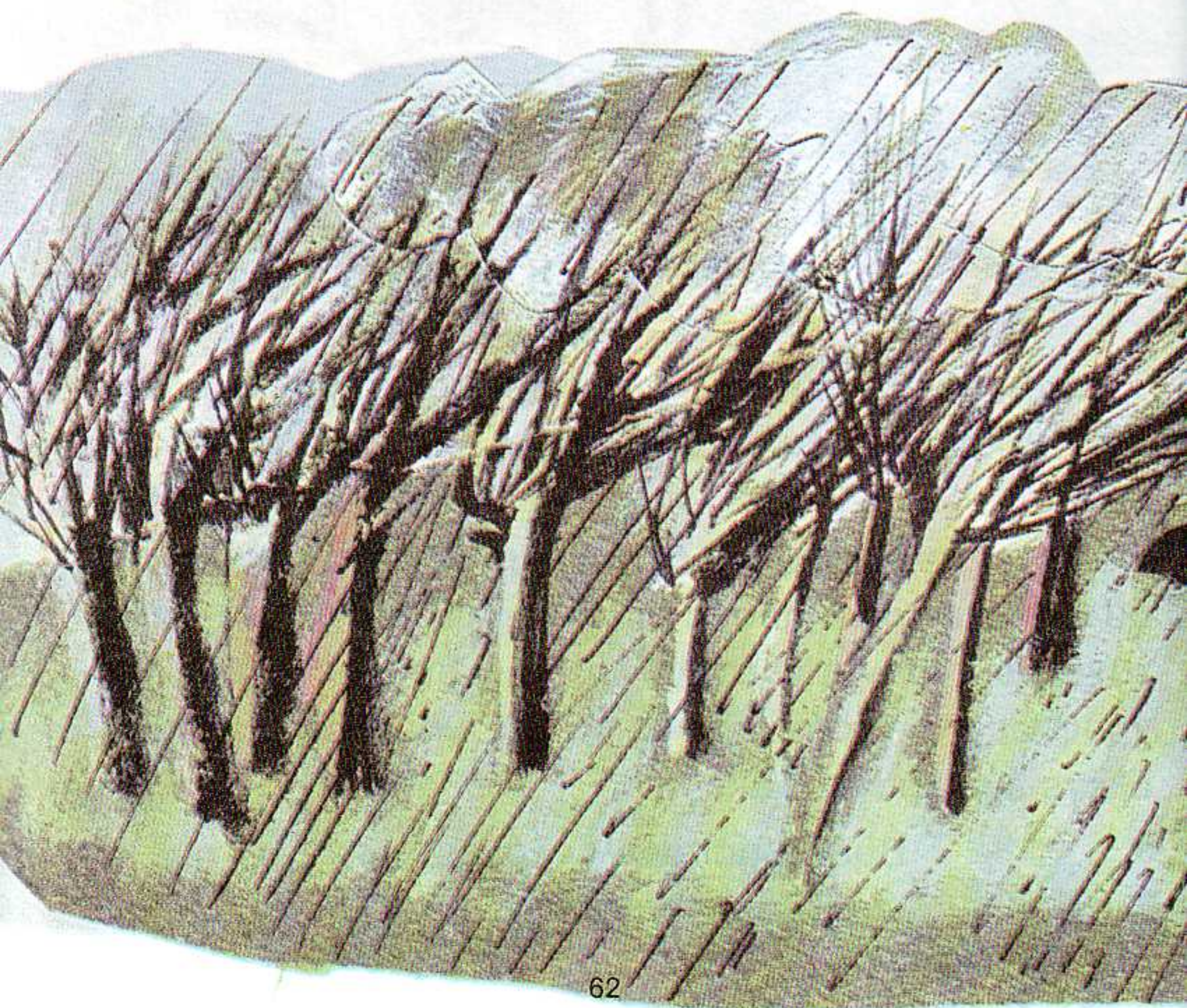
Βρέξε, παππού καλόγερε,
να γίνουν τα σπαρμένα...

Του κάκου φώναζαν οι μανάδες τους να μούνε μέσα, μήπως και γίνουν μούσκεμα και πουντιάσουν.

Όταν όμως άνοιξαν οι βρύσες τ' ουρανού, όπου φύγει φύγει. Έτρεξαν όλα πίσω από τα παράθυρα. Τώρα τη βροχή τη συνόδευαν αστραπές και βροντές. Γρήγορα σχηματίστηκαν μικρά ποταμάκια, θολά από τις σκόνες και τα σκουπιδάκια.

Η μπόρα δεν κράτησε πολύ. Σε λίγο ξαναβγήκε ο ήλιος και όλα λαμποκοπούσαν: τα κεραμίδια, οι πέτρες, οι φυλλωσιές των δέντρων· ακόμα κι ένας γαϊδαράκος που βρέθηκε δεμένος στην εξοχή.

Λαμποκοπούσαν και τα μάτια των παιδιών, που με ξεφωνητά ξεχύθηκαν πάλι στις γειτονιές.

1. Υπογραμμίζω στη δεύτερη σελίδα του μαθήματος τις λέξεις που τελειώνουν σε **ες** ή **ές**. Ύστερα τις γράφω εδώ βάζοντας μπροστά το **οι**:

οι ψιχάλες, οι αυλές,

.....

.....

2. Τις ίδιες λέξεις τις ξαναγράφω βάζοντας μπροστά το **η**:

η ψιχάλα, η αυλή,

.....

.....

3. Ξαναγράφω από το **εγώ** στο **εμείς**, όπως στο παράδειγμα:

Εγώ σκουπίζω την πλάκα της αυλής.

Εμείς σκουπίζουμε τις πλάκες της αυλής.

Εγώ βλέπω την ψιχάλα της βροχής.

.....

Εγώ πίνω νερό από τη βρύση της αυλής.

.....

4. Γράφω και μαθαίνω τις τέσσερις εποχές:

.....

.....

.....

.....

5. Λέξεις για την καρτέλα:

άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας, βρύση

ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΗ ΓΙΑ ΒΡΟΧΗ

Θε μου, στείλε μια βροχή,
μια βροχή, μια σιγανή,
για ν' ανθίσουν τα λιβάδια,
να τρανέψουν τα σιτάρια,
να μεθύσουν τ' αμπελάκια,
να καρπίσουν σταφυλάκια.
Μπάρες μπάρες τα νερά
στα χωράφια τα ξερά,
κάθε στάχυ ένα ταγάρι,
κάθε κλήμα ένα πιθάρι,
και στους κάμπους μας χαρές,
οι βραγιές μας νοτερές,
τα κρασιά μας σαν νερό,
τα γεννήματα σωρό.

Λαϊκό

1. Κάνω το ένα πολλά και τα πολλά ένα:

(βροχή, λιβ~~ά~~δια, σιτάρια, ταγ~~ά~~ρι, χωράφια, πιθάρι,
κλήμα, σταφυλάκια, χαρά, κρασιά, νερά)

λιβάδι, ταγάρια,

.....

.....

2. Συμπληρώνω με τις λέξεις που ταιριάζουν, όπως στο παρά-
δειγμα:

(λά~~δ~~ι, νερό, κρασί, σταφύλι, στάχυα, κεράσια)

ένα πιθάρι λάδι ένα δεμάτι

ένα ποτήρι ένα τσαμπί

ένα μπουκάλι ένα καλάθι

3. Γράφω και μαθαίνω:

Κάθε στάχυ ένα ταγάρι,

κάθε κλήμα ένα πιθάρι.

.....

.....

.....

.....

4. Λέξεις για την καρτέλα: βροχή, χαρά, κάθε

ΑΣ ΒΡΕΧΕΙ ΟΣΟ ΘΕΛΕΙ

Από το πρωί βρέχει και δεν μπορούμε να παίξουμε στην αυλή. Ο δάσκαλος μας λέει:

– Μη στενοχωριέστε, παιδιά. Θα παίξουμε μέσα στην τάξη το παιχνίδι με τις καρτέλες.

Η Μαίρη και ο Γιώργος μοιράζουν τις καρτέλες. Άσπρες για τα παιδιά που κάθονται στην αριστερή μεριά του θρανίου, γαλάζιες για όσα κάθονται στη δεξιά.

Την ίδια ώρα ο δάσκαλος γράφει στον πίνακα μερικές λέξεις. Έπειτα μας εξηγεί ότι στις άσπρες καρτέλες θα γράψουμε μια ερώτηση με κάποια από τις λέξεις του πίνακα και στις γαλάζιες μια απάντηση.

- Εντάξει, κύριε. Τις γράψαμε.
 - Ωραία! Αρχίστε τώρα να διαβάσετε, μία άσπρη, μία γαλάζια.
 - Πού πήγες την Κυριακή;
 - Πήραμε το τρένο και πήγαμε στον Πειραιά.
- Θαυμάσια! Έτυχε να ταιριάζουν.
- Τι ώρα μπήκες στην τάξη;
 - Δεν ήπια το γάλα μου το πρωί.
- Αυτές δεν ταιριάζουν, και ξεκαρδιζόμαστε στα γέλια.
- Πήγε στο σχολείο ο Σίμος σήμερα;
 - Δε βρήκα το μπαλάκι μου.
- Ούτε αυτές ταιριάζουν. Πάλι γέλια εμείς.

Το παιχνίδι συνεχίζεται έτσι ως το τέλος και ο Περικλής, ο πονηρός, λέει: «Κύριε, το μετεωρολογικό δελτίο είπε πως θα βρέχει κι αύριο».

Άννα Γκέρτσου-Σαρρή

1. Συμπληρώνω, όπως στο παράδειγμα:

Τι έκαμα εγώ;

Πήγα και ήρθα.

Μπήκα και βγήκα.

Βρήκα και πήρα.

Τι έκαμες εσύ;

Πήγες και ήρθες.

Μπήκες και βγήκες.

Βρήκες και πήρες.

Τι έκαμε αυτός;

Πήγε και ήρθε.

Μπήκε και βγήκε.

Βρήκε και πήρε.

Τι κάμαμε εμείς;

Πήγαμε και ήρθαμε.

Τι κάματε εσείς;

Πήγατε και ήρθατε.

Τι έκαναν αυτοί;

Πήγαν και ήρθαν.

2. Βάζω τις λέξεις σε αλφαθητική σειρά:

(~~πήγαμε~~, ήρθατε, βρήκαν, μπήκες, ανέβηκα, ντύθηκα, κατέβηκες, στάθηκα, χαρήκαμε, θέλησα)

Αα Ιι Ρρ

Ββ Κκ Σσ

Γγ Λλ Ττ

Δδ Μμ Υυ

Εε Νν Φφ

Ζζ Ξξ Χχ

Ηη Οο Ψψ

Θθ Ππ πήγαμε Ωω

3. Γράφω και μαθαίνω:

Πήραμε πάλι το τρένο και πήγαμε στον παππού και τη γιαγιά.

.....

.....

.....

4. Λέξεις για την καρτέλα: βρέχει, πάλι

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΑΓΟΣ ΚΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΑΓΟΣ

Ένας μεγάλος λαγός κι ένας μικρός λαγός. Ο μεγάλος λαγός έχει μεγάλα αυτιά, το μικρό λαγουδάκι έχει μικρά αυτάκια. Κάθονται στο λαχανόκηπο. Ο μεγάλος λαγός τρώει ένα μεγάλο λάχανο, το μικρό το λαγουδάκι τρώει ένα τοσοδά λαχανάκι.

Εκείνη τη στιγμή μπαίνει ένας κυνηγός και ρίχνει με το ντουφέκι του: πιφ! παφ! πουφ! Ο μεγάλος λαγός το βάζει στα πόδια και κάνει: τίπι ταπ, τίπι ταπ, τίπι ταπ. Και το μικρό το λαγουδάκι τρέχει: τίπιτι τρίπιτι, τίπιτι τρίπιτι, τίπιτι τρίπιτι.

Ώσπου φτάνουν στο σπίτι τους. Θυμωμένη η μητέρα πιάνει το μεγάλο λαγό από το μεγάλο του το αυτί και το μικρό το λαγουδάκι από το μικρό του το αυτάκι. Κι αυτά κλαίνε. Ο μεγάλος ο λαγός χύνει μεγάλα δάκρυα, το μικρό το λαγουδάκι μικρούτσικα, τοσαδά, που μόλις φαίνονται.

Και τους λέει η μητέρα τους η κυρα - λαγίνα:
«Αφήστε τώρα τα κλάματα. Θα δέσω στο μεγάλο λαγό ένα μεγάλο επίδεσμο και στο μικρό το λαγουδάκι ένα μικρό επιδεσμάκι. Και θα σας βάλω στο κρεβάτι. Το μεγάλο λαγό στο μεγάλο κρεβάτι και το μικρό λαγό στο μικρό κρεβατάκι.»

Και εκεί βρίσκονται τώρα και κοιμούνται, ακριβώς όπως κοιμάστε κι εσείς, τα καλά μας, τα φρόνιμα παιδιά.

*Καρλ Βίρτσμπουργκερ
Μετάφρ. Ρένας Καρθαίου*

1. Γράφω τα αντίθετα:

(ψηλός, γέρος, σκληρός, μικρός, κοντός, καλή, ζεστή, πικρή, άτακτη, μαύρη)

χαμηλός	ψηλός	κακή	καλή
μεγάλος		γλυκιά	
μακρύς		κρύα	
νέος		άσπρη	
μαλακός		φρόνιμη	

2. Γράφω τη λέξη που γίνεται από την προηγούμενη, όπως στο παράδειγμα:

μικρό : μικρούτσικο

μεγάλο :

σκληρό :

καλό :

3. Γράφω τις λέξεις σε αλφαθητική σειρά:

(μεγάλος, λαγός, αυτιά, κύριος, εκεί, βάζω, πόδια, δένω, θυμώνω, σπίτι, τρώω, φρόνιμα)

Αα	Ιι	Ρρ
Ββ	Κκ	Σσ
Γγ	Λλ	Ττ
Δδ	Μμ μεγάλος	Υυ
Εε	Νν	Φφ
Ζζ	Ξξ	Χχ
Ηη	Οο	Ψψ
Θθ	Ππ	Ωω

4. Γράφω και μαθαίνω:

Ο μεγάλος λαγός έχει μεγάλα αυτιά, το μικρό λαγουδάκι έχει μικρά αυτάκια.

.....

.....

.....

.....

5. Σκέφτομαι και γράφω:

Για ένα λαγουδάκι ή ένα κουνελάκι.

6. Λέξεις για την καρτέλα: αυτί, λαγός, θυμώνω, μικρός

Ο ΘΑΛΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Ο Θαλής αγαπάει πολύ τα πουλιά. Τα πουλιά έχουν φτερά ελαφρά και δυνατά. Μπορούν να πετούν ελεύθερα όπου θέλουν: πάνω στα δέντρα, ψηλά στον ουρανό, ίσαμε τα σύννεφα. Τους αρέσει να ανεβαίνουν, να ανεβαίνουν και σε μια στιγμή να μαζεύουν τα φτερά τους και να πέφτουν σαν βολίδα στη γη.

«Αχ, να μπορούσα να γίνομαι πουλί όποτε θέλω, όπως στα παραμύθια!» σκέφτεται συχνά ο Θαλής. «Θα πετούσα τότε στην αυλή του σπιτιού μας, θα φτερούγιζα γύρω απ' τη μαμά και τον μπαμπά, κι αυτοί θα έλεγαν: «α, ένα ωραίο πουλάκι!» και δε θα ήξεραν ότι είμαι εγώ, ο Θαλής.»

«Αχ, πόσο θα ήθελα να μπορούσα...» σκέφτεται συχνά ο Θαλής, κοιτάζει τα πουλιά που πετούν και πολλές φορές παραπατά στο δρόμο.

«Πρόσεχε, αγόρι μου, θα σκοντάψεις. Πού τον έχεις το νου σου;» του είπε μια μέρα ένας γεροντάκος.

Πού να ήξερε ο γεροντάκος πως ο Θαλής πετούσε στα σύννεφα!

1. Γράφω όποια λέξη ταιριάζει:

(αρέσουν, ήθελα, μπορούσα, ήθελε, μπορούν, μπορεί).

«Μου _____ τα πουλιά. Τα πουλιά
_____ και πετούν. Πόσο θα _____
_____ να είχα φτερά! Τότε θα _____
κι εγώ να πετώ». Αυτά _____ ο Θαλής.»
Αυτά όμως δεν _____ να γίνουν.

2. Συμπληρώνω ολόκληρες κουβέντες:

Με τελεία

Μου αρέσει να
.....

Θα ήθελα να

Με ερωτηματικό

Μήπως μπορείς να
.....

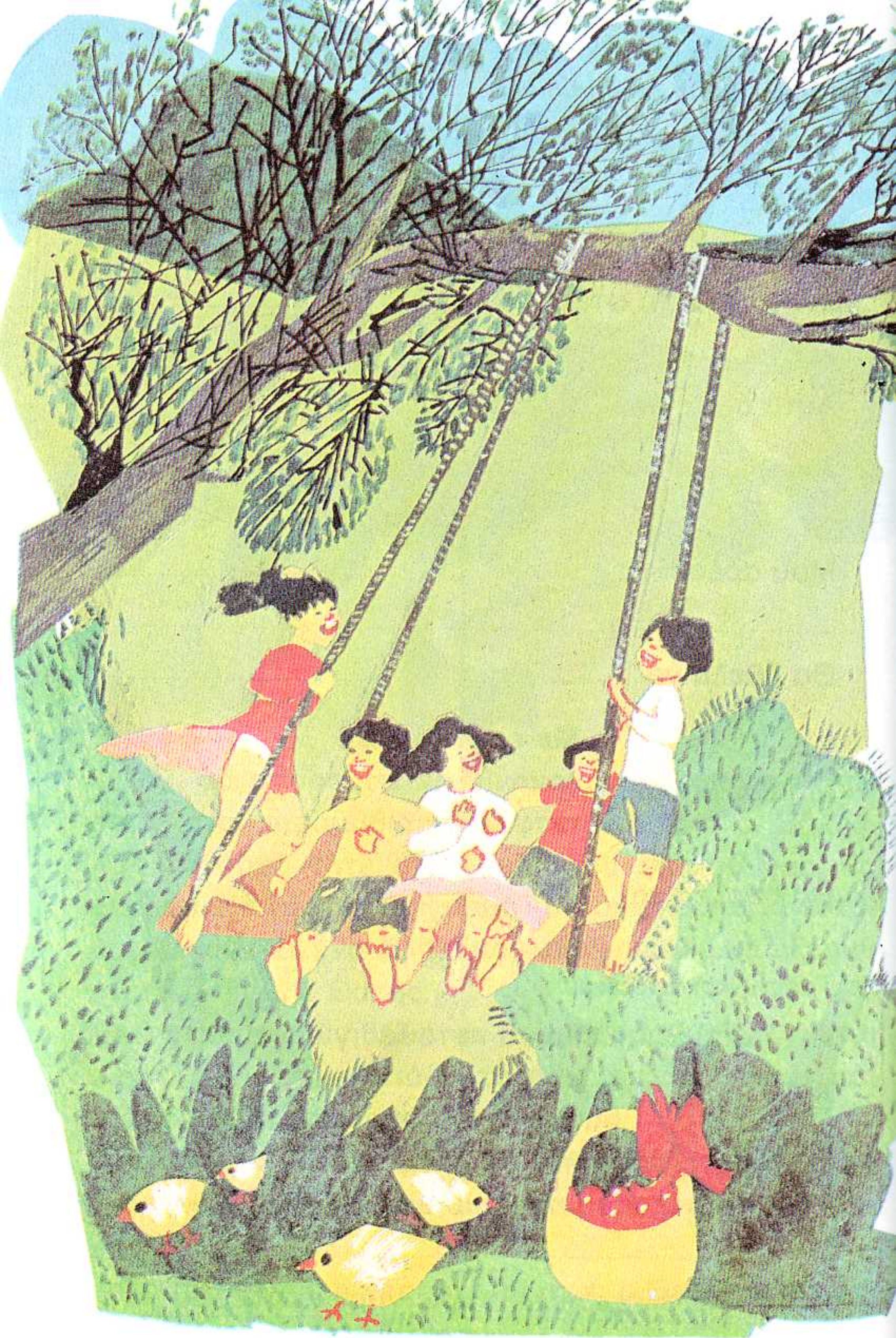
Θα ήθελες να
.....

3. Γράφω και μαθαίνω:

Αχ, πόσο θα ήθελα να πετούσα γύρω από τη μαμά
και τον μπαμπά!

.....
.....
.....

4. Λέξεις για την καρτέλα: γύρω γύρω, σύννεφα,
μπαμπάς, α!, αχ!

Η ΛΑΜΠΡΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ

Παντού είναι ωραία τη Λαμπρή. Παντού κόκκινα αυγά, χαρούμενοι άνθρωποι και «Χριστός ανέστη!». Αλλά πολύ πιο όμορφα ήταν στο χωριό που πήγε ο Αλέξης. Εκεί όλα του φάνηκαν καινούρια και λαμπερά, όπου και να γύριζε τα μάτια του: στη γη κάτω, στον ουρανό ψηλά, μέσα στην εκκλησία και στο σπίτι.

Ο Αλέξης πέρασε μια αξέχαστη Λαμπρή. Κυλίστηκε στο χορτάρι. Ανέβηκε πάνω στα δέντρα. Τσούγκρισε το αυγό του και έκαμε εξερευνήσεις με τα παιδιά του χωριού.

Εκείνο που θυμάται πιο ζωηρά είναι η κούνια. Μια κούνια μεγάλη, που χωρούσε τρία παιδιά καθισμένα στη μέση και δυο όρθια στις άκρες. Τα όρθια παιδιά κρατιούνταν από τα σχοινιά και έδιναν φόρα στην κούνια. Η κούνια ανεβοκατέβαινε σαν καράβι στα κύματα. Και τα παιδιά όλα μαζί τραγουδούσαν πασχαλινά και άλλα χαρούμενα τραγούδια.

1. Γράφω τη λέξη που ταιριάζει, όπως στο παράδειγμα:

όμορφο χωριό

Το χωριό ήταν όμορφο.

λαμπερός ουρανός

Ο ουρανός ήταν

αξέχαστο Πάσχα

Το Πάσχα έμεινε

2. Συμπληρώνω τις σειρές, όπως στο παράδειγμα:

Ο ουρανός φαινόταν καινούριος και λαμπερός.

Ο καινούριος και λαμπερός ουρανός.

Η εκκλησία φαινόταν καινούρια και λαμπερή.

.....
Το σπίτι φαινόταν καινούριο και λαμπερό.

3. Γράφω σε αλφαθητική σειρά τις λέξεις:

(χαρούμενη, αξέχαστη, θαυμάσια)

.....
(κόκκινο, γαλάζιο, πράσινο, άσπρο)

4. Γράφω και μαθαίνω:

Όλα τα παιδιά πέρασαν μια αξέχαστη Λαμπρή.

5. Λέξεις για την καρτέλα: Λαμπρή, Πάσχα, εκκλησία,
όλος

ΠΡΙΝ ΚΟΙΜΗΘΩ

Το βράδυ που πέφτω στο κρεβάτι μου, θυμάμαι τι είδα, τι άκουσα, τι έκαμα τη μέρα που πέρασε.

Σκέφτομαι τι θα δω, τι θ' ακούσω, τι θα κάνω τη μέρα που θά 'ρθει.

Λίγο πριν με πάρει ο ύπνος φτάνουν στ' αυτιά μου διάφοροι ήχοι:

Ακούω πέρα ένα σκυλί που γαβγίζει ένα αυτοκίνητο που περνά γρήγορα, τα δέντρα που τα ταραίζει ο αέρας.

Ακούω να χτυπούν πιάτα και ποτήρια, μια βρύση να τρέχει. Ακούω τους γονείς μου που μιλούν ακόμη.

Ακούω μια πόρτα που ανοίγει ή κλείνει και ύστερα ελαφρά βήματα στο σαλόνι. «Θα 'ναι της αδερφής μου», λέω.

Ακούω την ανάσα μου. Μου φαίνεται πως ακούω την καρδιά μου.

Κι ύστερα τίποτα.

1. Ενώνω με γραμμές αυτά που ταιριάζουν:

Τη μέρα που πέρασε βλέπω, ακούω, κάνω.

Τη μέρα που θά 'ρθει είδα, άκουσα, έκαμα.

Αυτή τη στιγμή θα δω, θ' ακούσω, θα κάμω.

2. Βάζω σε κάθε σειρά τη λέξη που ταιριάζει:

(πριν, τώρα, μετά).

Έπαιξα με την Άννα πριν.

Παίζω μόνος μου _____.

Θα παίξω μαζί σου _____.

Ζωγραφίζω ένα καράβι _____.

Θα ζωγραφίσω ένα πουλί _____.

Ζωγράφισα ένα άλογο _____.

3. Βάζω στη σωστή σειρά:

(Παρασκευή, Δευτέρα, Κυριακή, Τρίτη, Πέμπτη, Τετάρτη, Σάββατο)

Κυριακή,

.....

(μεσημέρι, μεσάνυχτα, πρωί, βράδυ, απόγευμα)

πρωί

.....

(πλένομαι, φεύγω για το σχολείο, ξυπνώ, ντύνομαι, πίνω το γάλα μου)

.....

.....

4. Γράφω και μαθαίνω:

Ακούω τον αέρα που φυσά, την πόρτα που τρίζει,
το σκυλί που γαβγίζει.

.....

.....

.....

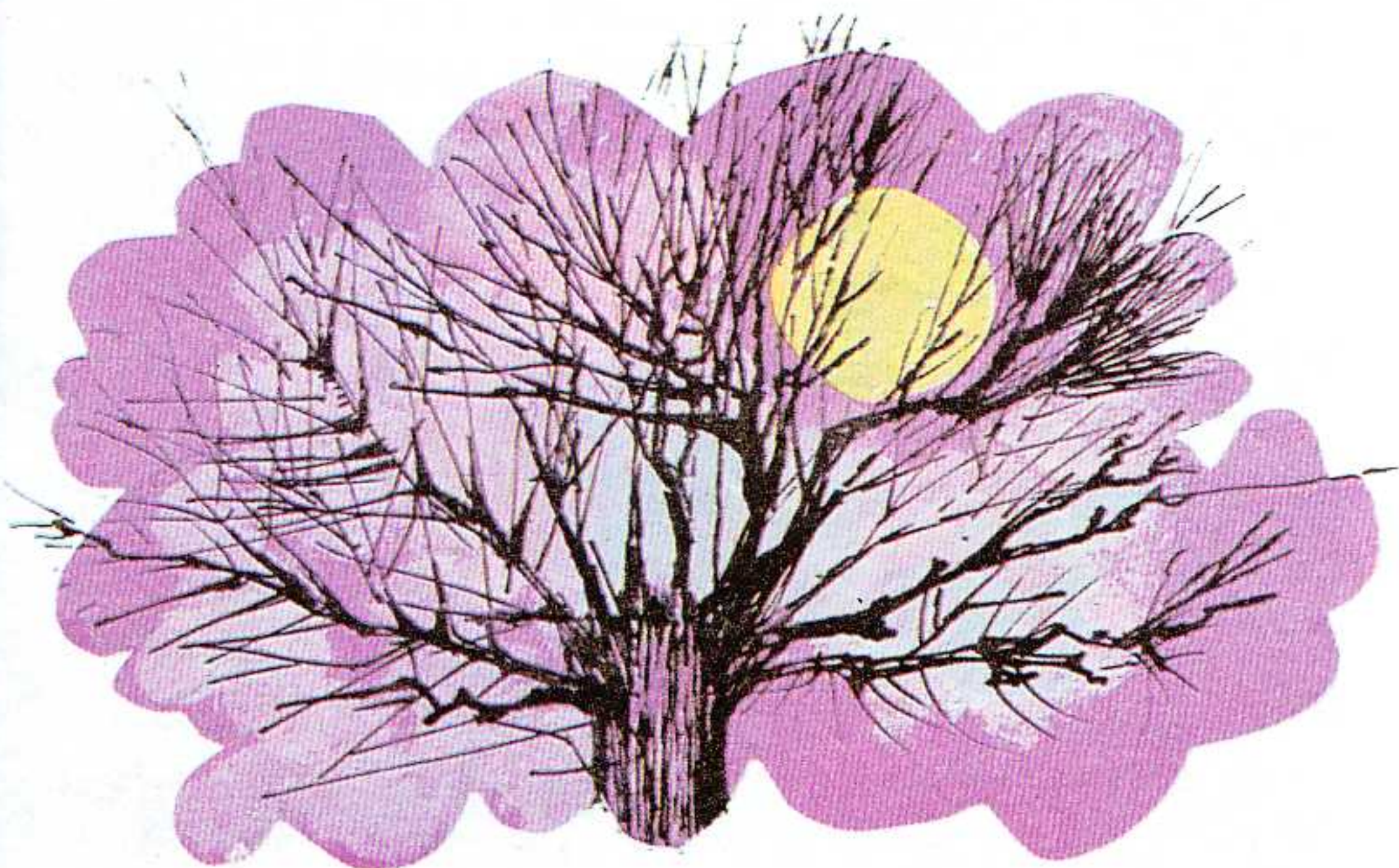
5. Σκέφτομαι και γράφω:

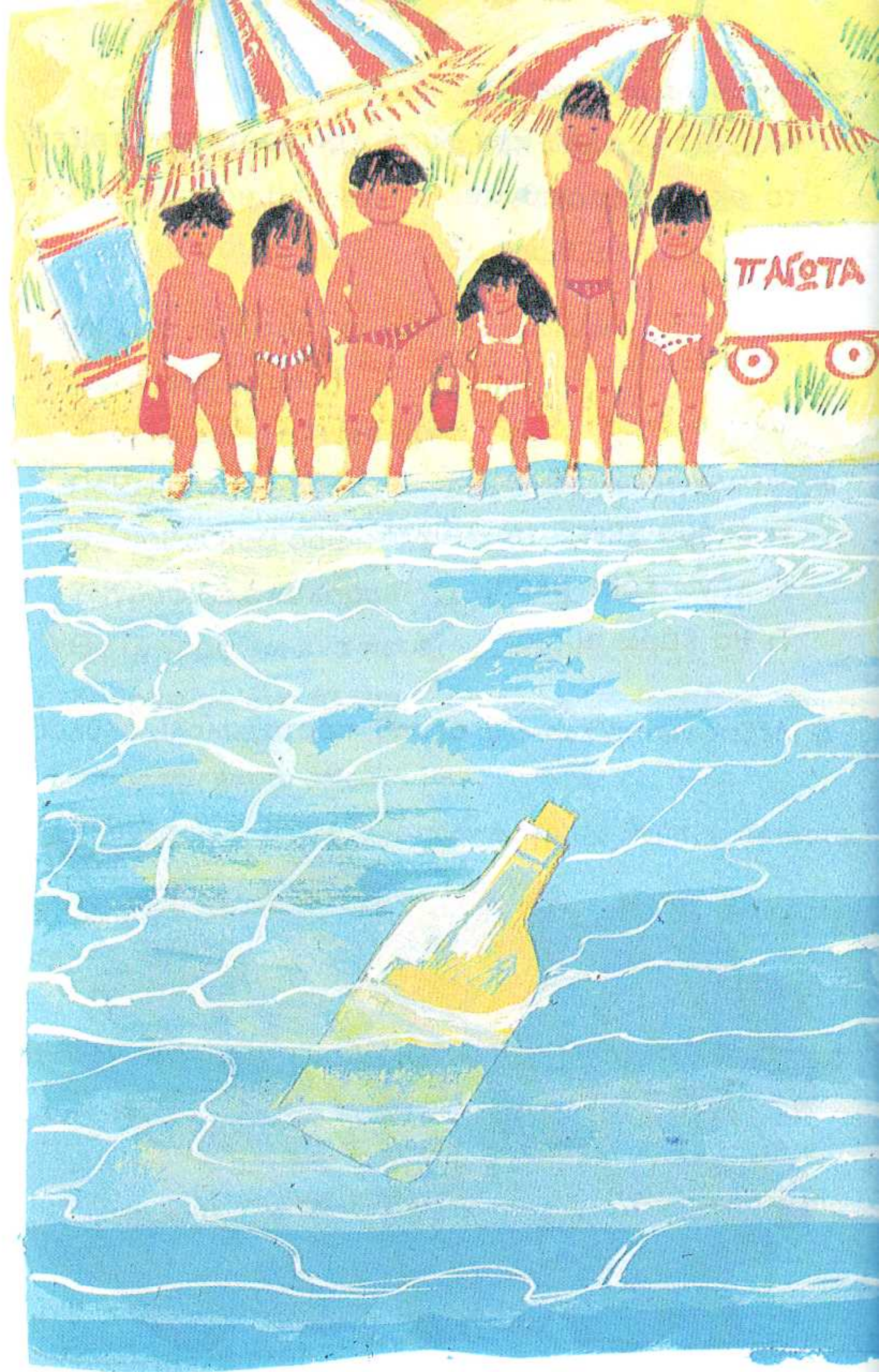
Τι έκαμα χθες;

Τι κάνω κάθε μέρα;

Τι θα κάμω αύριο;

6. Λέξεις για την καρτέλα: αέρας, πόρτα, σκυλί, σκύλος

ΦΙΛΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Πέρσι το καλοκαίρι η Κατερίνα και ο Γιάννης έκαναν διακοπές σ' ένα νησί του Αιγαίου. Κοντά τους παραθέριζαν και ξένοι τουρίστες με τα παιδιά τους. Κάθε μέρα κατέβαιναν στην ακρογιαλιά και έπαιζαν με τη θάλασσα. Στην αρχή έπαιζαν χωριστά, γιατί δεν ήξεραν το ένα τη γλώσσα του άλλου. Ξεφώνιζαν όμως και γελούσαν το ίδιο. Σιγά σιγά γνωρίστηκαν κι έμαθαν ο ένας το όνομα του άλλου.

Από τότε έπαιζαν πάντα μαζί, πότε το ένα παιχνίδι και πότε το άλλο. Πετούσαν πλακουδερές πετρούλες στην επιφάνεια της θάλασσας και μετρούσαν τα πηδήματα που έκαναν στο νερό, στη γλώσσα του κάθε παιδί.

Μια μέρα έκαναν παιχνίδι τους ένα άδειο μπουκάλι πορτοκαλάδας. Στο τέλος η Κατερίνα είχε μια ιδέα. Έγραψε σ' ένα χαρτάκι «γεια σας», το τύλιξε ρολό και το έβαλε μέσα στο μπουκάλι. Το ίδιο έκαναν και τα άλλα παιδιά. Έγραψε το καθένα μια δυο λέξεις στη δική του γλώσσα και τα έκλεισαν όλα στο μπουκάλι. Έπειτα το βούλωσαν καλά και το έριξαν στη θάλασσα.

Για πολλή ώρα στάθηκαν εκεί και το παρακολουθούσαν, ώσπου το αεράκι το έσπρωξε μέσα βαθιά και το έχασαν από τα μάτια τους.

1. Συμπληρώνω όπως στο παράδειγμα (από τις δυο πρώτες παραγράφους του μαθήματος):

Πότε;	Τι έκαναν τα παιδιά;
Πέρσι το καλοκαίρι	παραθέριζαν σ' ένα νησί.
.....	κατέβαιναν στην ακρογιαλιά.
.....	έπαιζαν χωριστά.
.....	έπαιζαν πάντα μαζί.

2. Συμπληρώνω, όπως στο παράδειγμα:

(στην ώρα μου, στο διάλειμμα, το μεσημέρι, ~~νωρίς~~)

Τι κάνω εγώ;	Πότε;
Ξυπνάω	νωρίς.
Φτάνω στο σχολείο	
Τρώω το κουλούρι μου	
Γυρίζω στο σπίτι μου	

3. Βάζω σε αλφαθητική σειρά τις παρακάτω λέξεις:

τότε, πότε

.....

ύστερα, αμέσως, τώρα

.....

πηδώ, κλείνω, σύννεφα

.....

4. Συμπληρώνω τη λέξη που ταιριάζει:

- (Αύριο, Σήμερα, Χτες)

Πότε;

Σήμερα είναι Δευτέρα.

_____ ήταν Κυριακή.

_____ θα είναι Τρίτη.

- (Φέτος, Του χρόνου, Πέρσι)

Φέτος είμαι επτά χρονών.

_____ ήμουν έξι χρονών.

_____ θα είμαι οχτώ χρονών.

5. Γράφω και μαθαίνω:

Κάθε μέρα τα παιδιά κατέβαιναν στην ακρογιαλιά.

.....

.....

.....

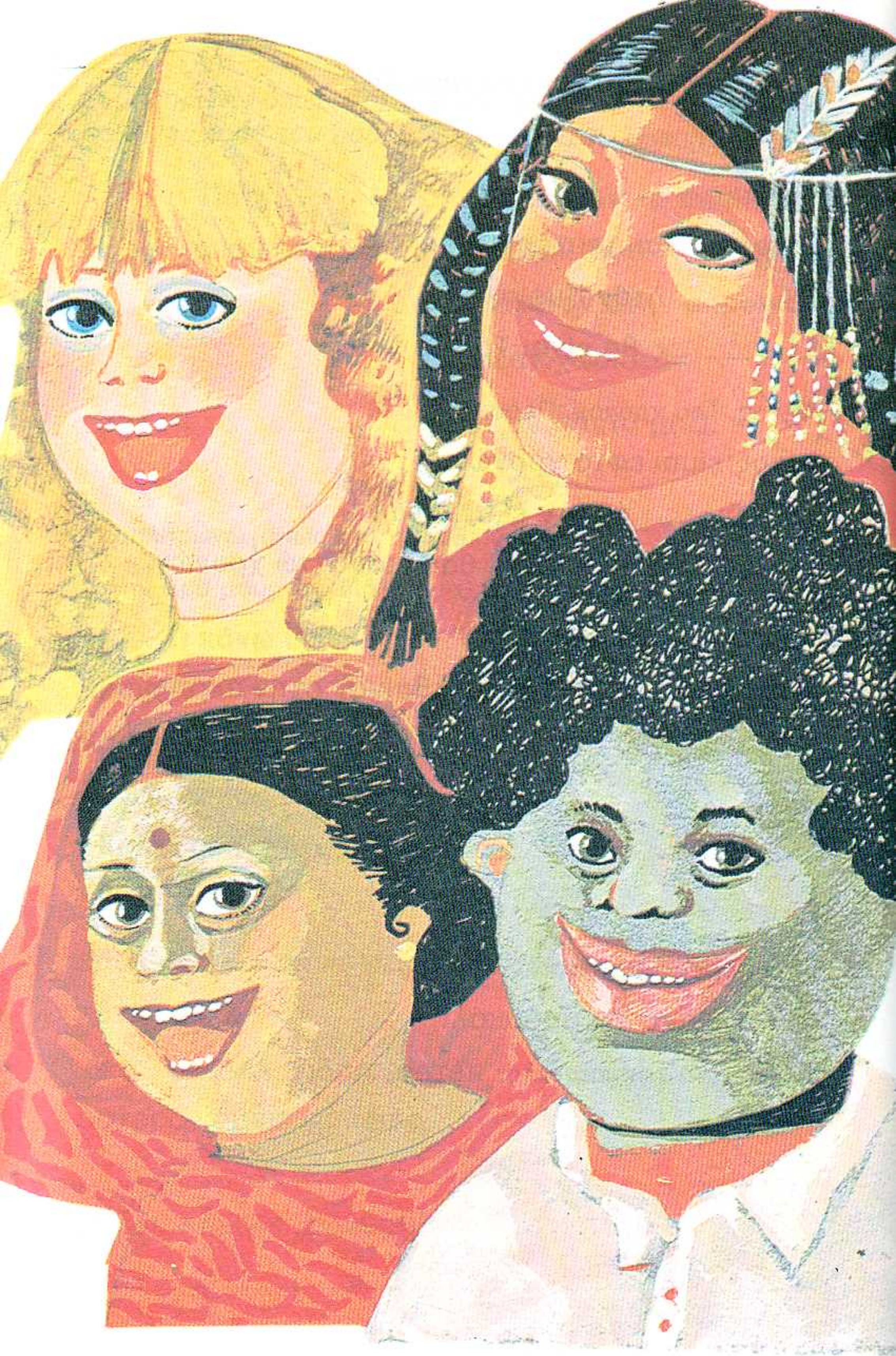
.....

6. Σκέφτομαι και γράφω:

Τι να έγινε το μπουκάλι;

7. Λέξεις για την καρτέλα: πέτρα, πηδώ, κλείνω

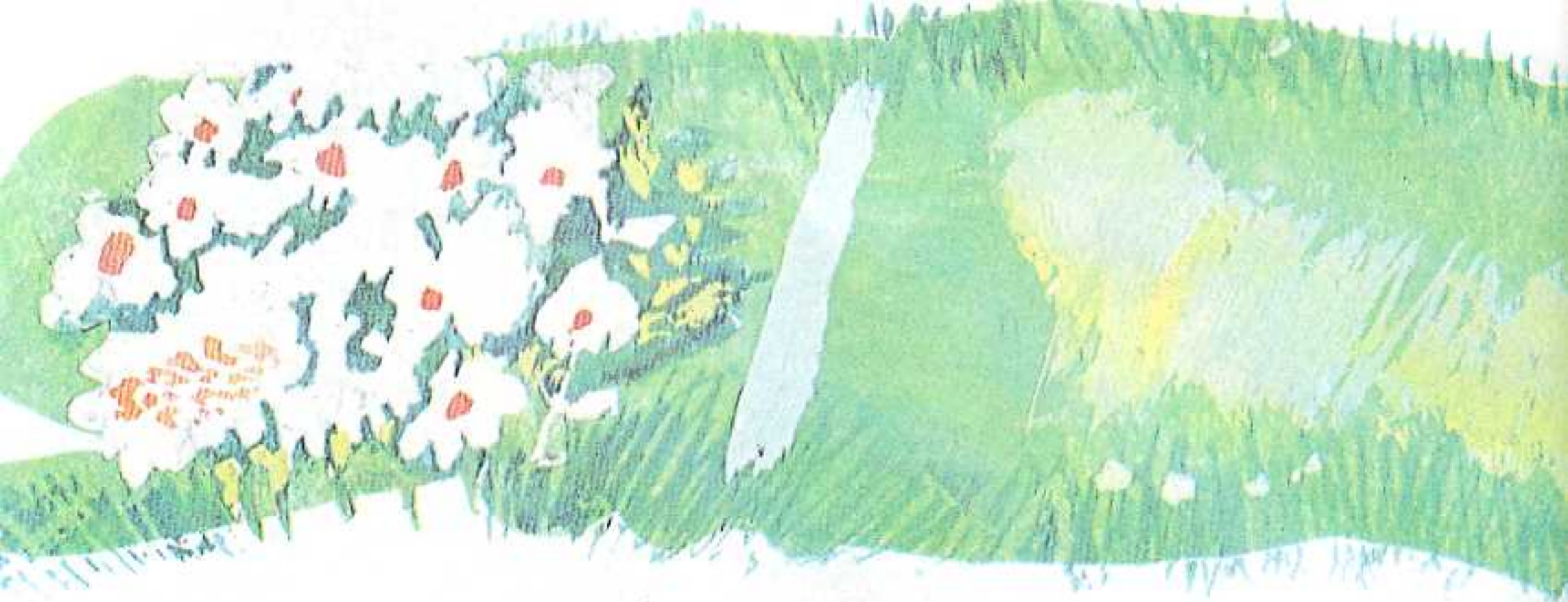

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Παναγιά μου, Παναγίτσα,
που έχεις το Χριστό αγκαλίτσα,
πάρε στη χρυσή ποδιά σου
τα παιδιά της γης κοντά σου,
άσπρα, κίτρινα, μαυράκια,
όλα του Χριστού αδερφάκια·
δίπλα στο Χριστό να τα έχεις,
να μπορείς να τα προσέχεις.

Θέτη Χορτιάτη

ΤΟ ΤΡΕΞΙΜΟ

- Εγώ τρέχω σαν ελάφι, έλεγε η Έλλη.
- Εγώ σαν αέρας, έλεγε ο Θέμης.
- Εγώ σαν βολίδα, είπε και η Αργυρώ.

Ο γερο-Ζήσης καθόταν έξω στην αυλή, κάτω από την κληματαριά. Τους άκουσε και χαμογέλασε.

- Τότε να τρέξετε να σας δω, τους είπε.
- Ναι, ναι, φώναξαν τα παιδιά και πήγαν να ξεκινήσουν.
- Μη βιάζεστε, είπε ο γερο-Ζήσης. Εγώ δώσω το σύνθημα να ξεκινήσετε και θα κάνω το διαιτητή.

Τα παιδιά συμφώνησαν. Εδώ έβαλαν την αφετηρία, εκεί το τέρμα. Στάθηκαν μπροστά στη γραμμή. Η Έλλη δεξιά, η Αργυρώ στη μέση κι ο Θέμης αριστερά. Μόλις άκουσαν το σφύριγμα, τινάχτηκαν σαν λάστιχα.

Η Έλλη έτρεξε σαν ελάφι. Ο Θέμης σαν αέρας. Η Αργυρώ σαν βολίδα.

- Πολύ ωραία τρέξατε, παιδιά! Ξέρετε, έτρεχα κι εγώ μαζί σας, αλλά... με τη φαντασία μου, είπε ο γερο-Ζήσης γελώντας.

1. Συμπληρώνω με λέξεις από το μάθημα που απαντούν στην ερώτηση πού;

Ο γερο-Ζήσης καθόταν στην αυλή, από την κληματαριά. Τα παιδιά έβαλαν την αφετηρία το τέρμα. Τα παιδιά στάθηκαν στη γραμμή. Η Έλλη στάθηκε, η Αργυρώ κι ο Θέμης

2. Ζευγαρώνω τα αντίθετα, όπως στο παράδειγμα:

(ψηλά, μπροστά, μακριά, κάτω, έξω, εκεί, πουθενά, ~~δεξιά~~)

αριστερά δεξιά πίσω

εδώ πάνω

κοντά παντού

μέσα χαμηλά

3. Βάζω τις λέξεις σε μια σωστή σειρά, όπως στο παράδειγμα:

τέρμα, διαδρομή, αφετηρία

αφετηρία, διαδρομή, τέρμα

δεξιά, αριστερά, στη μέση

.....
αυλή, σκάλα, δρόμος, πόρτα

.....
κλαδιά, ρίζα, φύλλα, κορμός

4. Γράφω και μαθαίνω:

Ο γερο-Ζήσης καθόταν έξω στην αυλή, κάτω από την κληματαριά.

.....

.....

.....

.....

5. Απαντώ στην ερώτηση πού; όπως στο παράδειγμα:

(μέσα στο, κάτω από, πάνω στο, πίσω από)

Πού μπορεί να είναι το μολύβι μου;

Μπορεί να είναι μέσα στο συρτάρι.

Μπορεί να

.....

.....

6. Λέξεις για την καρτέλα: γέρος, έξω, μπροστά

EIPHNH

H.N.H.

EIPHNH

ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Θυμάστε την Ειρήνη, το κοριτσάκι που έλεγε «ανεβώ κούνια»; Μεγάλωσε αρκετά από τότε και μιλάει όλο και πιο καθαρά. Χτές ήταν λίγο άρρωστη απο γριπούλα. Καθόταν στο κρεβάτι και έπαιζε με τα παιχνίδια της. Δίπλα της ήταν η γιαγιά και της κρατούσε συντροφιά.

«Ξέρεις πόσο σε αγαπώ, γιαγιά;» είπε η Ειρήνη. «Τόοοσο!» και άνοιξε τα χεράκια της να της δείξει.

Κάποια στιγμή ακούστηκε κόσμος πολύς να περνά στο δρόμο, κάτω από το παράθυρο. Φώναζαν όλοι μαζί πολύ δυνατά και ανάμεσα σ' αυτά που έλεγαν ξεχώριζε περισσότερο η λέξη «ειρήνη».

«Εμένα φωνάζουν, γιαγιά;» ρώτησε η Ειρήνη.

Η γιαγιά της της εξήγησε πως χιλιάδες άνθρωποι ζητούσαν να σταματήσουν οι πόλεμοι και να γίνει ειρήνη σε όλο τον κόσμο, για να ζουν όλοι αγαπημένοι και χαρούμενοι.

Η Ειρήνη χτύπησε παλαμάκια και είπε δυνατά:

«Εγώ είμαι Ειρήνη. Καθόλου πόλεμος».

1. Γράφω εδώ τις λέξεις από το μάθημα που απαντούν στην ερώτηση **πόσο**:

Πόσο ψήλωσε η Ειρήνη;

Πόσο άρρωστη ήταν;

Πόσο είπε πως αγαπά τη γιαγιά της;

Πόσο δυνατά φώναζαν στο δρόμο;

Πόσο ήθελε εκείνη να είναι πόλεμος;

2. Βάζω στη σειρά τα παρακάτω, από το λίγο στο πολύ:

- (ψήλωσε λίγο, ψήλωσε πάρα πολύ, ψήλωσε πολύ, δεν ψήλωσε καθόλου)

δεν ψήλωσε καθόλου,

.....

.....

- (λίγο άρρωστος, πάρα πολύ άρρωστος, πολύ άρρωστος)

.....

.....

3. Γράφω και μαθαίνω:

Χιλιάδες άνθρωποι περνούσαν κάτω από το παράθυρο.

.....

.....

.....

4. Απαντώ στην ερώτηση **πόσο**, όπως στα παραδείγματα:

Πόσο μου αρέσουν τα διάφορα φρούτα;

(αρκετά, λίγο, πολύ, πάρα πολύ, καθόλου)

Το πεπόνι δε μου αρέσει καθόλου.

(περισσότερο από, λιγότερο από)

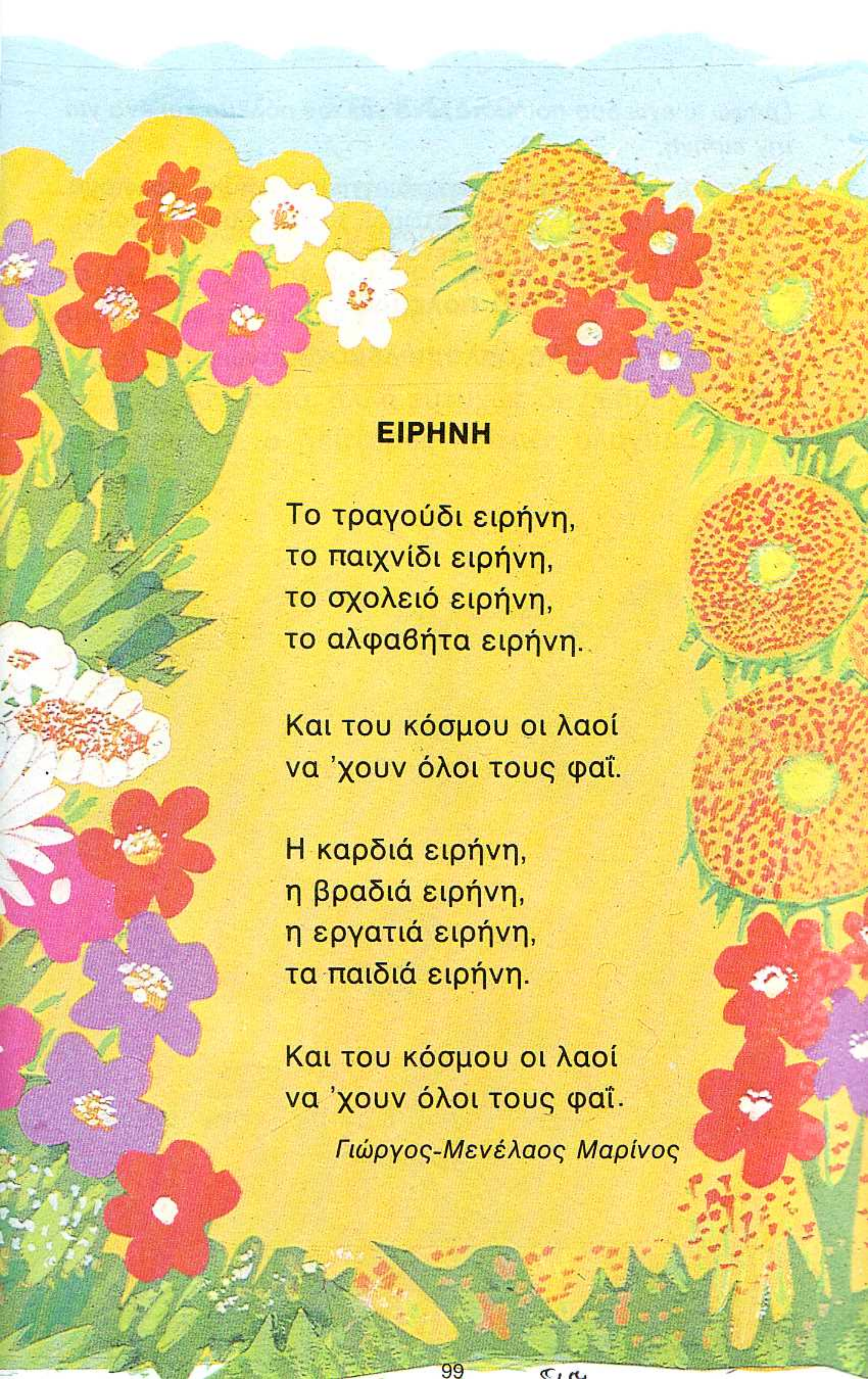
Το μήλο μου αρέσει περισσότερο από το ρόδι.

Το ρόδι μου αρέσει λιγότερο από το μήλο.

5. Λέξεις για την καρτέλα: άνθρωπος, άρρωστος,
καθαρός, περνώ

ΕΙΡΗΝΗ

Το τραγούδι ειρήνη,
το παιχνίδι ειρήνη,
το σχολειό ειρήνη,
το αλφαβήτα ειρήνη.

Και του κόσμου οι λαοί
να 'χουν όλοι τους φαΐ.

Η καρδιά ειρήνη,
η βραδιά ειρήνη,
η εργατιά ειρήνη,
τα παιδιά ειρήνη.

Και του κόσμου οι λαοί
να 'χουν όλοι τους φαΐ.

Γιώργος-Μενέλαος Μαρίνος

1. Γράφω κι εγώ δυο ποιήματα, ένα για τον πόλεμο και ένα για την ειρήνη:

(τα ~~ό~~πλα, τα ~~τρ~~ακτέρ, η δουλειά, η πείνα, η λύπη, το κλάμα, η εργατιά, τα ερείπια, οι σκοτωμοί, τα τραγούδια, ο φόβος, οι εκδρομές, το γέλιο, η ξενοιασιά)

Ο πόλεμος

Τα όπλα πόλεμος,

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Η ειρήνη

Τα τρακτέρ ειρήνη,

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. Λέξεις για την καρτέλα: φαϊ, φαγητό, τραγουδώ, τραγούδι

ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

- Και πώς θα πάμε στο κάστρο, θείε;
- Με το τρακτέρ, Λευτεράκη! Μόνο που θα μου υποσχεθείς ότι θα κάθεται ήσυχα, γιατί αλλιώς φοβάμαι να σε πάρω μαζί μου.

Έτσι συμφώνησαν, έδωσαν τα χέρια και ξεκίνησαν. Είχε λίγη συννεφιά, αλλά ευτυχώς δεν έβρεχε. Όπως προχωρούσαν, ο Λευτέρης κοίταζε ολόγυρά του κι όλο ρωτούσε.

Ξαφνικά σε μια στροφή φάνηκε μπροστά τους το κάστρο. Μόλις είδε τα τείχη και τις πολεμίστρες, ο Λευτέρης πίστεψε πως είναι ιππότης με πανοπλία κι έκαμε να τρέξει τάχα με τ' άλογό του, να πολεμήσει στο κάστρο. Παραλίγο να πέσει!

– Ε, τι κάνεις;

– Κάνω τον ιππότη, θείε!

– Ιππότη πάνω σε τρακτέρ πρώτη μου φορά βλέπω! γέλασε εκείνος.

Αγγελική Βαρελλά

1. Συμπληρώνω, όπως στο παράδειγμα:

(περίεργα, ήσυχα, αργά, προσεχτικά)

Πώς;

Ο θείος οδηγούσε

προσεχτικά

Το τρακτέρ πήγαινε

Ο Λευτέρης καθόταν

Κοίταζε γύρω του

2. Γράφω τό αντίθετο, όπως στο παράδειγμα:

(απρόσεχτα, δύσκολα, γρήγορα, δυνατά)

Βαδίζω αργά.

Βαδίζω γρήγορα.

Διαβάζω σιγά.

Διαβάζω

Γράφω προσεχτικά. Γράφω

Μαθαίνω εύκολα.

Μαθαίνω

3. Ξαναγράφω, όπως στο παράδειγμα:

Μιλάει με ευγένεια.

Μιλάει ευγενικά.

Ακούει με προσοχή.

Διαβάζει με βιασύνη.

4. Γράφω τις λέξεις σε αλφαθητική σειρά:

πώς, αλλιώς, ξαφνικά, ήσυχα

5. Γράφω και μαθαίνω:

Να κάθεται ήσυχα, γιατί αλλιώς φοβάμαι να σε πάρω μαζί μου.

6. Λέξεις για την καρτέλα: ήσυχα, φοβάμαι

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Σήμερα με τις λέξεις φτιάξαμε . . . σιδηρόδρομο.

Μια μαθήτρια έγραψε πάνω σε χαρτί ένα ρήμα. Το σήκωσε ψηλά και έκανε τη μηχανή. Ένα άλλο παιδί έγραψε μια λέξη που ταίριαζε με το ρήμα και πήγε κοντά στη μηχανή, κάνοντας το πρώτο βαγόνι. Ένα άλλο έγραψε δυο λέξεις που ταίριαζαν με τα προηγούμενα και έκαμε το δεύτερο βαγόνι. Με τον ίδιο τρόπο κόλλησαν το ένα δίπλα στο άλλο πέντε βαγόνια.

Να, έτσι:

«Θέλουμε . . .»

«Θέλουμε όλοι . . .»

«Θέλουμε όλοι να πάμε . . .»

«Θέλουμε όλοι να πάμε αύριο . . .»

«Θέλουμε όλοι να πάμε αύριο περίπατο . . .»

«Θέλουμε όλοι να πάμε αύριο περίπατο στο δασάκι.»

Έτοιμο το τρένο έβαλε μπροστά: τσαφ τσουφ, τσαφ τσουφ, τσαφ τσουφ . . .

Όλο αυτό το παιχνίδι ο δάσκαλος το είπε αλλιώς:
«Πώς μεγαλώνει μια πρόταση».

Τώρα που το μάθατε, δοκιμάστε κι εσείς. Και . . .
καλό ταξίδι!

1. Πώς μεγαλώνει μια πρόταση:

(έφτιαξαν - τα παιδιά - μέσα στην τάξη - ένα τρένο - με λέξεις)

Τα παιδιά έφτιαξαν.

Ποιοι - έκαναν - τι;

Τα παιδιά έφτιαξαν ένα τρένο.

Ποιοι - έκαναν - τι - πού;

Τα παιδιά έφτιαξαν ένα τρένο μέσα στην τάξη.

Ποιοι - έκαναν - τι - πού - πώς;

Τα παιδιά έφτιαξαν ένα τρένο μέσα στην τάξη με λέξεις.

2. Μεγαλώνω κι εγώ μια πρόταση με τον ίδιο τρόπο:

(σφυρίζοντας - έφτασε - το τρένο - τα μεσάνυχτα - στο σταθμό)

Το τρένο έφτασε.

Ποιο - έφτασε - πού;

.....
Ποιο - έφτασε - πού - πότε;

.....
Ποιο - έφτασε - πού - πότε - πώς;
.....
.....

3. Λέξεις για την καρτέλα: αύριο, δάσος, καλός, κακός

ΤΟΥ ΓΚΕΚΑ

Ο Γκέκας

Ο γιος του Γκέκα

Το παιδί του γιου του Γκέκα

Ο ανιψιός του παιδιού του γιου του Γκέκα

Ο ξάδερφος του ανιψιού του παιδιού του γιου του
Γκέκα

Ο θείος του ξαδέρφου του ανιψιού του παιδιού του
γιου του Γκέκα

Το γαϊδούρι του θείου του ξαδέρφου του ανιψιού του
παιδιού του γιου του Γκέκα

Το σαμάρι του γαϊδουριού του θείου του ξαδέρφου
του ανιψιού του παιδιού του γιου του Γκέκα

Το λουρί του σαμαριού του γαϊδουριού του θείου του
ξαδέρφου του ανιψιού του παιδιού του γιου του
Γκέκα

Λαϊκό παιχνίδι

1. Παίζω κι εγώ το ίδιο παιχνίδι με τη γυναίκα του Γκέκα:

(ο Γκέκας, η γυναίκα, η ξαδέρφη, η κόρη, η καλύβα, η αυλή,
η κληματαριά, τα σταφύλια)

Ο Γκέκας

Η γυναίκα του Γκέκα

Η ξαδέρφη της γυναίκας του Γκέκα

Η κόρη

.....

.....

.....

.....

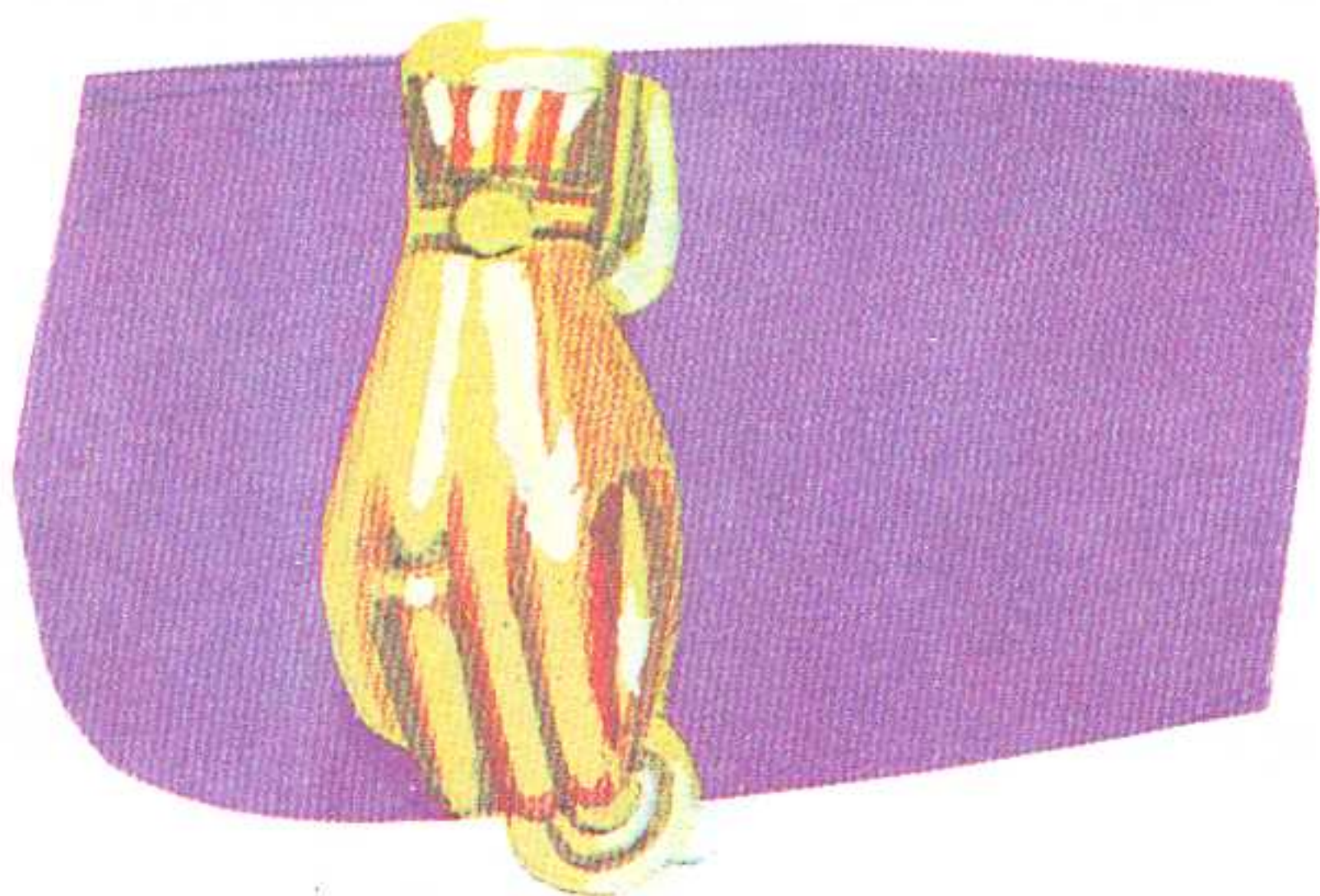
.....

.....

.....

.....

ΕΝΑ ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ ΧΕΡΑΚΙ

Στην ξύλινη εξώπορτα του παππού υπάρχει ένα μπρούντζινο χεράκι. Κρέμεται από έναν κρίκο. Έχει τα δάχτυλα ενωμένα και κρατά ένα μπαλάκι, μπρούντζινο κι αυτό. Όταν θέλεις να σου ανοίξουν, πιάνεις το φιλικό αυτό χεράκι και χτυπάς. Είναι πολύ απλό.

Ο παππούς το λέει «ρόπτρο». Ο Λιάκος όμως δεν μπορεί να το πει. Λέει πρώτα «ροπ» και μετά «τρο». Η γλώσσά του μπερδεύεται. Είναι ακόμα τεσσάρων χρονών.

Για να φτάσει ο καημενούλης το «ρόπτρο», σηκώνεται στις μύτες των ποδιών του, τεντώνεται και σηκώνει ψηλά το χέρι. Χτυπά πολλές φορές κι ανυπόμονα: Νταπ! Νταπ! Νταπ! Νταπ! Νταπ! Νταπ!

Όταν ο παππούς φανεί, ο Λιάκος παρατάει το χεράκι της πόρτας και απλώνει με χαρά το δικό του χεράκι.

Αγγελική Βαρελλά

1. Γράφω από τι είναι φτιαγμένο και τι κάνουμε μ' αυτό:

Το χεράκι της πόρτας είναι από μπρούντζο.

Μ' αυτό χτυπάμε να μας ανοίξουν.

Το ποτήρι

.....

Το μολύβι

.....

Το κουτάλι

.....

2. Ξαναδιαβάζω τις πέντε πρώτες σειρές από το μάθημα και προσέχω πώς περιγράφουν το μπρούντζινο χεράκι. Ύστερα

3. Γράφω και μαθαίνω:

Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών και χτύπησε την πόρτα τέσσερις φορές.

.....

.....

.....

.....

4. Σκέφτομαι και γράφω μια ιστοριούλα για κάτι:

για ένα σκαμνάκι, ένα βάζο, τη μαγκούρα του παππού, τα γυαλάκια της γιαγιάς ή ό,τι άλλο.

5. Λέξεις για την καρτέλα: μύτη, τέσσερις, τέσσερα, έξι, επτά

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ Η ΓΙΑΓΙΑ

Τίκι τακ, μεσημέρι!

Τούκου τουκ, το μαγκούρι
στη μαρμάρινη σκάλα:
ο παππούς ανεβαίνει!

Τίκι τικ, η γιαγιά
τα σκαλιά κατεβαίνει.

Τούκου τουκ, τίκι τικ,
ανεβαίνουν κι οι δυο
χέρι χέρι πιασμένοι.

Νίκος Κανάκης

1. Συμπληρώνω ό,τι ταιριάζει:

(χέρι χέρι, νωρίς νωρίς, κούτσα κούτσα, γουλιά γουλιά)

Ο παππούς και η γιαγιά:

ανεβαίνουν τα σκαλιά πιασμένοι

περπατούν

πίνουν το χαμομήλι τους

το βράδυ πάνε για ύπνο

2. Γράφω τον ήχο που ταιριάζει:

(τίκι τακ, τούκου τουκ, τάκα τακ, γκούχου γκουχ)

το ρολόι :

η καρδιά :

το μαγκούρι :

ο βήχας του παππού :

3. Βάζω καθένα από τα ρήματα στη στήλη που πρέπει:

(ανεβαίνω, κατεβαίνω, μένω, μπαίνω, βγαίνω, δένω, μαθαίνω, πλένω)

ανεβαίνω

μένω

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. Γράφω και μαθαίνω:

Ο παππούς και η γιαγιά ανεβαίνουν τη σκάλα χέρι
χέρι πιασμένοι.

.....

.....

.....

.....

5. Σκέφτομαι και γράφω (ένα από τα τέσσερα):

Ο παππούς μου

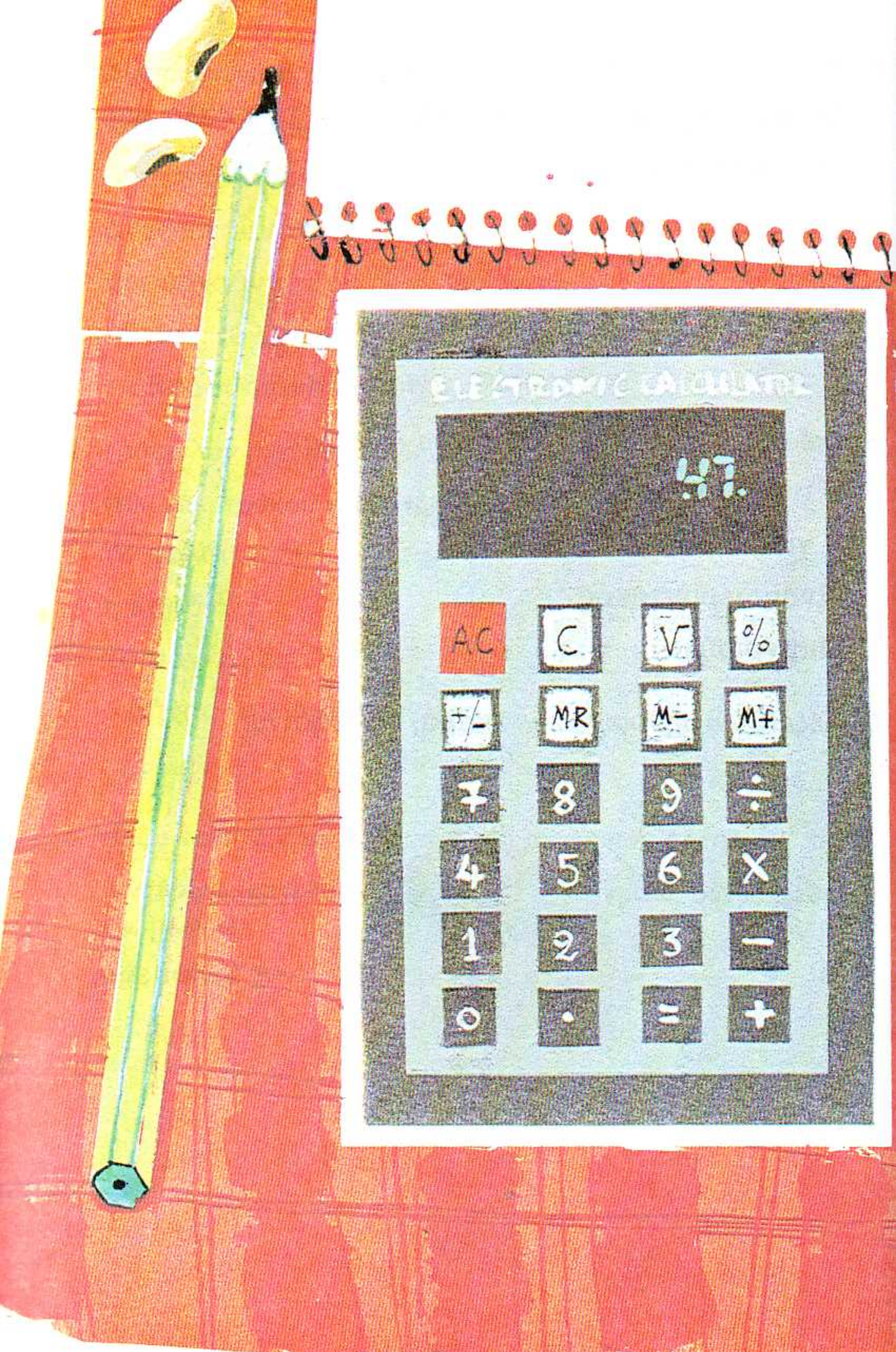
Η γιαγιά μου

Ένας γεροντάκος

Μια γριούλα

6. Λέξεις για την καρτέλα: σκάλα, κατεβαίνω

ΤΟ ΚΟΜΠΙΟΥΤΕΡΑΚΙ

Ο μπακάλης του χωριού, ο κυρ Αντώνης, έφερε στο μαγαζί του ένα κομπιουτεράκι.

Στη μια πλευρά του υπάρχουν κουμπάκια με αριθμούς από το 0 ως το 9 και κάτι άλλα σημάδια. Όταν πατάς τα κουμπιά, στο πάνω μέρος ανάβουν κάτι πράσινοι αριθμοί. Για να δουλεύει, χρειάζεται μπαταρία.

Ο μικρός Γιωργής, ο γιος του κυρ Αντώνη, θα το ήθελε για παιχνίδι. Του άρεσε να πατάει τα κουμπιά και να βλέπει τους πράσινους αριθμούς να τρέχουν σαν κυνηγημένοι. Του φαινόταν σαν μαγικό κουτί.

Αλλά ο πατέρας του του εξήγησε ότι το κομπιουτεράκι το χρειαζόταν για να κάνει τους λογαριασμούς του. Πατούσε τα κουμπιά μ' έναν ορισμένο τρόπο κι έβρισκε αμέσως πόσο κάνουν τα πράγματα που πουλούσε.

– Και τι γίνεται, άμα σωθεί η μπαταρία; ρώτησε ο Γιωργής.

– Ε, τότε έχω αυτό, είπε γελώντας ο πατέρας κι έδειξε το κεφάλι του.

1. Ξαναδιαβάζω και γράφω:

Πώς είναι και πώς δουλεύει ένα κομπιουτεράκι;

.....

.....

.....

.....

.....

2. Λέω κι εγώ πώς είναι και πώς δουλεύει ένα από τα παρακάτω: το ρολόι, η γραφομηχανή, το τηλέφωνο, το ραδιόφωνο, η τηλεόραση ή κάτι άλλο.

3. Σκέφτομαι και γράφω μια δική μου ιστοριούλα για ένα από τα παραπάνω.

4. Γράφω, εδώ και στην καρτέλα, τους αριθμούς με λέξεις. Τις λέξεις τις βρίσκω στο ΒΑΣΙΚΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ:

1 ένα

6

2

7

3

8

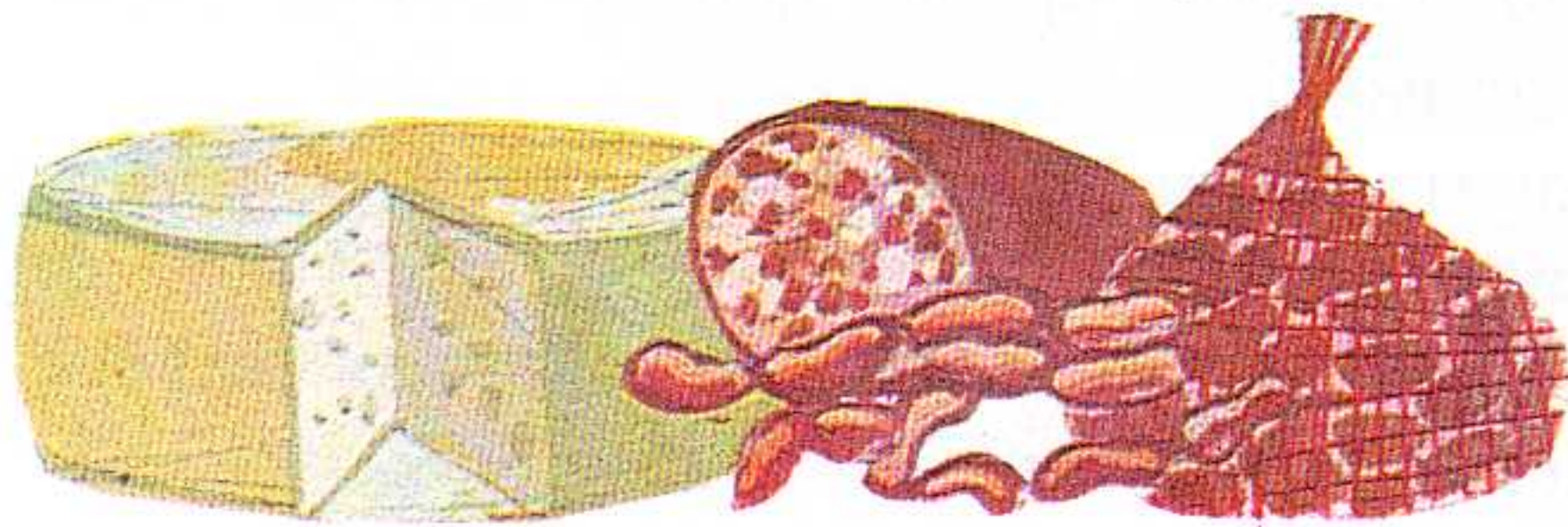
4

9

5

10

5. Λέξεις για την καρτέλα: κεφάλι, μαγαζί

ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΡΙΛΙΤΣΑ

Ο Σωτήρης έφερε σήμερα στο σχολείο ένα απόκομμα εφημερίδας. Ήταν ανήσυχος.

– Τι συμβαίνει, Σωτήρη; Για διάβασέ μας να δούμε τι λέει, είπε ο δάσκαλος.

«Στο χωριό Αγριλίτσα ξέσπασε χτες το απόγευμα μεγάλη πυρκαγιά. Φυσούσε δυνατός αέρας. Η φωτιά απλώθηκε γρήγορα και κινδύνεψε το χωριό.

Χτύπησαν οι καμπάνες και όλοι οι κάτοικοι έτρεξαν να τη σβήσουν. Λίγο αργότερα έφταναν στρατός και πυροσβεστικά αεροπλάνα.

Ακούστηκε ότι μια γριούλα με το γαϊδουράκι της δεν είχε γυρίσει ως αργά τη νύχτα.»

Όλοι μέσα στην τάξη έμειναν αμίλητοι.

– Δεν μπορούμε να βοηθήσουμε κι εμείς, κύριε; ρώτησαν ύστερα από λίγο τα παιδιά.

– Πώς, βρε παιδιά; Η Αγριλίτσα είναι πολύ μακριά από δω, είπε ο δάσκαλος.

– Και η γριούλα με το γαϊδουράκι τι να έγινε; ρώτησε η Τασία.

– Αυτό ίσως το μάθουμε αύριο. Μακάρι να γλίτωσε η καημένη.

1. Με ποια σειρά έγιναν τα παρακάτω;
Βάζω τους αριθμούς ~~1~~, 2, 3, 4, 5.

..... Ο Σωτήρης διάβασε την είδηση.

..... Τα παιδιά άκουσαν τι έγραφε η εφημερίδα.

..... Η εφημερίδα έγραφε για μια πυρκαγιά.

1 Ο Σωτήρης έφερε ένα απόκομμα εφημερίδας.

..... Τα παιδιά και ο δάσκαλος συζήτησαν αυτά που άκουσαν.

2. Γράφω με τη σειρά τα παρακάτω: (Δεν ξεχνώ να βάλω κόμματα)

πλένομαι, ~~ξυπν~~ώ, τρώω το πρωινό μου, παίρνω την τσάντα μου, βάζω τα ρούχα μου και φεύγω για το σχολείο.

Κάθε πρωί ξυπνώ,

.....

.....

.....

3. Γράφω προσεχτικά τι κάμαμε χτες στην τάξη μας:

Την πρώτη ώρα

.....

Τη δεύτερη ώρα

.....

Την τρίτη ώρα

.....

Την τέταρτη ώρα

.....

4. Γράφω και μαθαίνω:

Φυσούσε δυνατός αέρας. Οι κάτοικοι έτρεξαν να σβήσουν τη φωτιά.

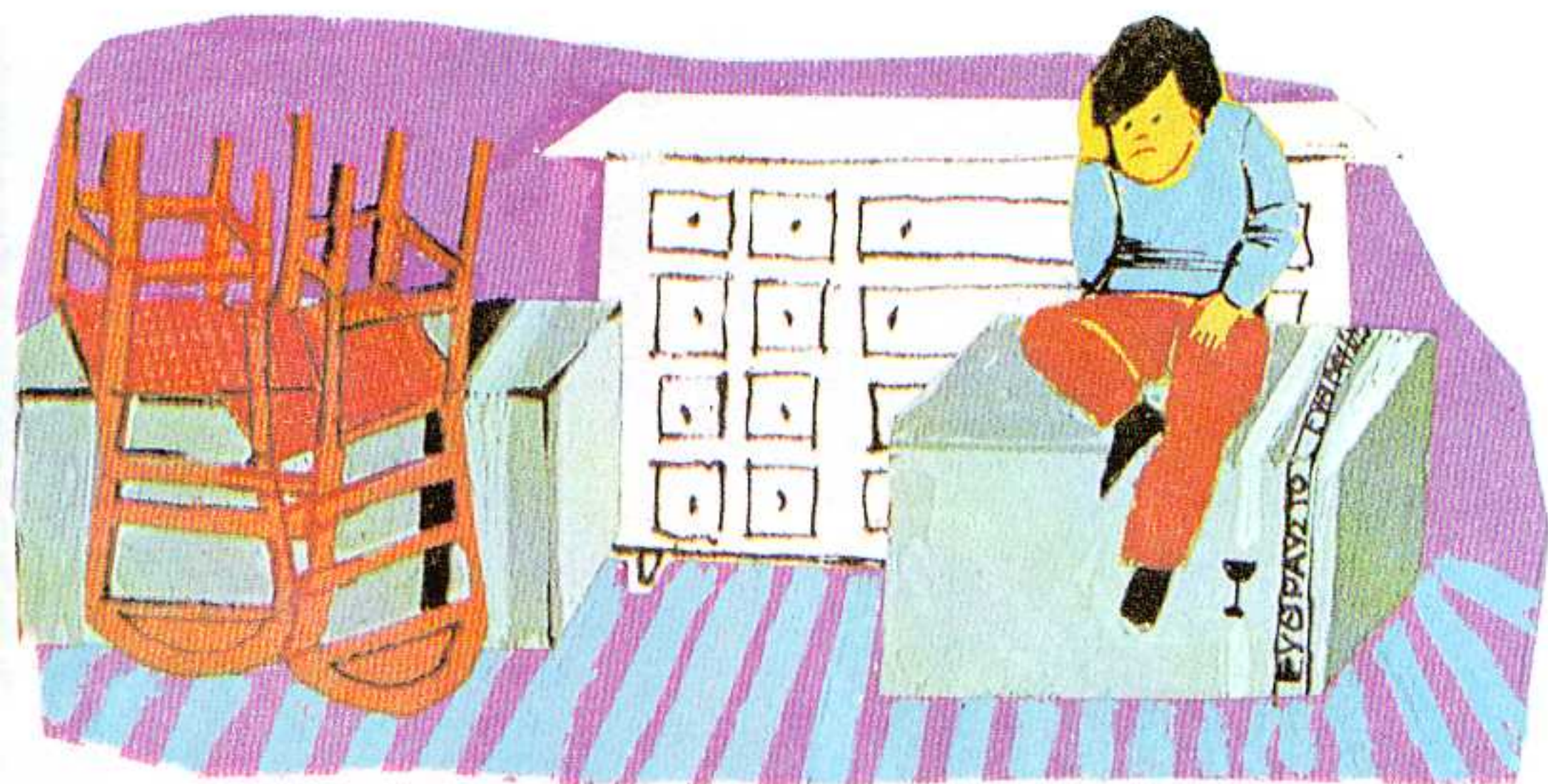
.....

.....

.....

5. Λέξεις για την καρτέλα: γριά, σβήνω, φυσώ, φωτιά, ανάβω

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΗ

Περιμένοντας το φορτηγό

Μεγάλη αναστάτωση σήμερα στο σπίτι του Πέτρου. Μετακομίζουν σε άλλη πόλη. Τα πράγματά τους έχουν μαζευτεί και δεθεί. Σε λίγο θά 'ρθει το φορτηγό να τα φορτώσουν.

Ο Πέτρος κάθεται σε μια γωνιά του σπιτιού σκεπτικός και αμίλητος. Πριν από λίγες μέρες, όταν αποφάσισαν τη μετακόμιση, δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα. Χτυπούσε τα πόδια του και έλεγε:

«Εγώ δεν πάω πουθενά. Πώς θα είναι εκεί; Πού θα κοιμάμαι; Πού θα βάζω τα πράγματά μου; Ύστερα εδώ είναι οι φίλοι μου. Δεν πάω, σας λέω...»

Τώρα έχει παραδεχτεί πως δεν μπορούν να κάμουν διαφορετικά. Αλλά μέσα του κάτι κλαίει.

Σε κάποια στιγμή ακούγεται ο θόρυβος του φορτηγού. «Έλα», είπε στον Πέτρο ο πατέρας του και του χάρδεψε το κεφάλι. «Να ιδείς που και εκεί θα είναι ωραία.»

Στο καινούριο σπίτι

Το καινούριο σπίτι μύριζε χρώματα. Ο Πέτρος το εξερεύνησε και το βρήκε στενόχωρο. Αλλά είχε κήπο, κι αυτό ήταν κάτι.

Η μάνα και ο πατέρας έλυναν τους μπόγους και τακτοποιούσαν τα πράγματα. Ο Πέτρος έψαξε για τα πράγματά του και δεν τα βρήκε. Ύστερα κάτι πήγε να βοηθήσει, αλλά χωρίς κέφι. Στο τέλος άνοιξε την πόρτα και κάθισε στο σκαλοπάτι.

Εκείνη την ώρα μια μπάλα κύλησε μέσα στον κήπο. Ένα αγόρι και ένα κορίτσι ήρθαν και στάθηκαν μπροστά στην αυλόπορτα.

«Περάστε μέσα, παιδιά!» τους φώναξε η μητέρα του από το παράθυρο. «Ελάτε να παίξετε με τον Πέτρο!» Τα παιδιά άλλο που δεν ήθελαν. Είπαν πως ήταν γειτονόπουλα κι έπαιζαν κάθε μέρα εκεί γύρω.

Το βράδυ, πριν ο Πέτρος κοιμηθεί, πήγε ο πατέρας του και κάθισε δίπλα του στο κρεβάτι. Του χάιδεψε το κεφάλι και τον ρώτησε:

- Πώς σου φαίνεται, Πέτρο;
- Ε, όχι και άσχημα, απάντησε εκείνος.

1. Σκέφτομαι και γράφω:

(Κάνω κι εγώ μια περιγραφή σε δυο μέρη.
(Διαλέγω μια ιστοριούλα από τις παρακάτω:)

Στο ιατρείο

1. Περιμένοντας στον προθάλαμο.

2. Η εξέταση του γιατρού.

Μια επίσκεψη

1. Περιμένοντας στη στάση του λεωφορείου.

2. Στο σπίτι του φίλου μου (ή της φίλης μου).

Διάλειμμα

1. Περιμένοντας το κουδούνι.

2. Στο διάλειμμα.

2. Βάζω σε αλφαθητική σειρά τις λέξεις:

(σπίτι, άλλος, λύνω, έλεγε, ύστερα, τώρα, χάιδεψε, όχι, κε-
φάλι, ωραία, ήταν, πόλη, γύρω, βρήκε, μπάλα, ρώτησε, δένω)

Αα	Ιι	Ρρ
Ββ	Κκ	Σσ
Γγ	Λλ	Ττ
Δδ	Μμ	Υυ
Εε	Νν	Φφ
Ζζ	Ξξ	Χχ
Ηη	Οο	Ψψ
Θθ	Ππ	Ωω

3. Γράφω και μαθαίνω:

Ο Πέτρος κοιμάται ήσυχα. Δεν κλαίει πια.

4. Λέξεις για την καρτέλα: λύνω, μπάλα, δένω, κλαίω,
κοιμάμαι, πόλη

Η ΤΡΑΜΠΑΛΑ

Η Μαρίνα είναι τυχερή που έχει κοντά στο σπίτι της μια Παιδική Χαρά. Εκεί πήγαινε συχνά από μικρή κι έπαιζε με την ψυχή της. Πιο πολύ της άρεσε να κάνει τραμπάλα. Στην αρχή δυσκολεύτηκε λίγο, σιγά σιγά όμως έμαθε όλα τα μυστικά της.

Πιο όμορφα τραμπαλιζόταν με παιδιά που ταίριαζαν στο βάρος. Τότε η τραμπάλα ισορροπούσε και ανεβοκατέβαινε απαλά. Αν όμως το παιδί απέναντί της ήταν μεγαλόσωμο, την τίναζε απότομα ψηλά, με κίνδυνο να την γκρεμίσει. Γι' αυτό συχνά έβλεπες ένα μεγαλόσωμο παιδί από τη μια και δυο μικρόσωμα από την άλλη.

Κάποτε η Μαρίνα τράβηξε λίγο το σανίδι της τραμπάλας προς το μέρος της και είδε ότι ισορροπούσε με το απέναντί της μεγαλόσωμο αγόρι. Από τότε πρόσεχε πάντα το παιδί που είχε απέναντί της. Αν ήταν πιο μεγάλο απ' αυτήν, τραβούσε λίγο το σανίδι προς το μέρος της. Αν ήταν πιο μικρό, έσπρωχνε το σανίδι προς το δικό του μέρος.

Αυτό ήταν μια σπουδαία ανακάλυψη!

1. *Ενώνω δυο λέξεις σε μία, όπως στα παραδείγματα:*

ανεβαίνω και κατεβαίνω	:	ανεβοκατεβαίνω
ανοίγω και κλείνω	:	
μπαίνω και βγαίνω	:	
πηγαίνω και έρχομαι	:	
έχει μεγάλο σώμα	:	είναι μεγαλόσωμος
έχει μικρό σώμα	:	
έχει γαλανά μάτια	:	
έχει καλή καρδιά	:	

2. *Δοκιμάζω, παρατηρώ και περιγράφω προφορικά ένα από τα παρακάτω:*

Δοκιμάζω να στήσω έναν πύργο με κύβους ή πέτρες.

Δοκιμάζω να ανασηκώσω ένα πολύ βαρύ πράγμα.

Βρίσκω πώς να τρέχω στις στροφές χωρίς να πέφτω.

3. *Γράφω και μαθαίνω:*

Συχνά έβλεπες ένα μεγαλόσωμο παιδί από τη μια και δυο μικρόσωμα από την άλλη.

.....

.....

.....

.....

4. *Λέξεις για την καρτέλα: άλλος.*

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ο κόσμος λάμπει
σαν έν' αστέρι.
Βουνά και κάμποι,
δέντρα, νερά
γιορτάζουν πάλι,
καθώς προβάλλει
το καλοκαίρι,
Θεού χαρά!

Κωστής Παλαμάς

ΒΑΣΙΚΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

A

α
αγοράζω
αγόρι
αδερφός, αδερφή
αέρας
ακούω
αλεπού
αλλά
άλλος, -η, -ο
άλογο
αμέσως
ανάβω
άνθρωπος
άνοιξη
από
αρέσει
αρνί
άρρωστος, -η, -ο
άσπρος, -η, -ο
αυγό
αυλή
αύριο
αυτί
αυτοκίνητο
αυτός, -ή, -ό
αχ

B

βάζω
βάφω
βγάζω
βγαίνω

βδομάδα (εβδομάδα)
βιβλίο
βλέπω - είδα
βόλος
βοριάς
βουνό
βράδυ
βρέχει
βροχή
βρύση

Γ

γάιδαρος
γάλα
γαλάζιος, -α, -ο
γάτα
γελώ - γέλια
γέρος
για, γι'
γιαγιά
γιατί
γιατρός
γίνομαι
γιορτή
γλάστρα
γλυκός, -ιά, -ό
γράμμα
γραμμή
γράφω
γριά
γυρίζω
γύρω

Δ

δάσκαλος, δασκάλα
 δάσος
 δάχτυλο
 δέκα
 δε(ν)
 δέντρο
 δένω
 Δευτέρα
 διαβάζω
 δικός, -ή, -ό (μου, σου, του, -της)
 δίνω
 δραχμή
 δρόμος
 δυο, δύο
 δώδεκα
 δωμάτιο
 δώρο

Ε

ε
 εβδομάδα (βδομάδα)
 εγώ
 εδώ
 εικόνα
 είκοσι
 είμαι
 εκεί
 εκείνος, -η, -ο
 εκκλησία
 Ελλάδα
 ένας, μια (μία), ένα
 εννιά
 έντεκα

έξι

εξοχή

έξω

επάνω (πάνω)

έρχομαι, έλα

εσύ, εσείς

ευχαριστώ

εφτά

έχω

Ζ

ζέστη

ζεστός, -ή, -ό

ζωγραφίζω

ζώο

Η

ήλιος

ημέρα

ήσυχα

Θ

θα

θάλασσα

θείος, θεία

θέλω

θέση

θρανίο

θυμώνω

Ι**Κ**

καθαρός, -ή, -ό

κάθε
κάθομαι
και, κι
καιρός
κακός, -ή, -ό
καλά
καλημέρα
καληνύχτα
καλοκαίρι
καλός, -ή, -ό
κανένας, καμιά (καμία), κανένα
κάνω
καράβι
καραμέλα
κατεβαίνω
κάτω
κεφάλι
κίτρινος, -η, -ο
κλαίω
κλείνω
κοιμάμαι
κοιτάζω
κόκκινος, -η, -ο
κοντά
κοντός, -ή, -ό
κορίτσι
κότα
κούκλα
κουλούρι
κρέας
Κυριακή
κύριος, κυρία

Λ

λαγός

λάδι
Λαμπρή
λέω (λέγω)
λίγο
λουλούδι
λύκος
λύνω

Μ

μαγαζί
μαζί
μάθημα
μαθητής, μαθήτρια
μαλακός, -ιά, -ό
μαλλιά
μαμά
μάννα
μάτι
μαύρος, -η, -ο
με
μεγάλος, -η, -ο
μέλι
μερικοί, -ές, -ά
μέσα
μετά
μη
μήλο
μήνας
μικρός, -ή, -ό
μιλώ
μισός, -ή, -ό
μολύβι
μπαίνω
μπάλα
μπαμπάς

μπορώ
μπροστά
μύτη
μωρό

N

να
ναι
νερό
νύχτα
νυχτώνει

Ξ

ξέρω - ήξερα
ξύλο
ξυπνώ

O

ο, η, το
οικογένεια
όλος, -η, -ο
όνομα
όταν
ουρανός
όχι
οχτώ

Π

παιδί
παίζω
παίρνω
παιχνίδι
πάλι
Παναγία (Παναγιά)
πάνω (επάνω)

παπάς
παππούς
παράθυρο
παρακαλώ
παραμύθι
Παρασκευή
Πάσχα
πατέρας
Πέμπτη
πέντε
περίπατος
περνώ
περπατώ
πέτρα
πετώ
πηγαίνω
πηδώ
πίνακας
πιο
πίσω
πλατεία
πόδι
ποιος, -α, -ο
πόλη
πολύ
πόρτα
πόσος, -η, -ο
πότε
πουλί
πουλώ
που (πού;)
πράσινος, -η, -ο
προσευχή
πρωί

Πρωτομαγιά
πως (πώς;)

P

ραδιόφωνο
ρολόι
ρωτώ

Σ

Σάββατο
σάκα
σαπούνι
σθήνω
σε
σημαία
σήμερα
σιγά
σκάλα
σκληρός, -ή, -ό
σκύλος, σκυλί
σοκολάτα
σπίτι
στάση
στόμα
στο(ν), στη(ν), στο, στους, στις, στα
σύννεφο
σχολείο

T

τάξη
ταχυδρόμος
τέσσερις, τέσσερα
Τετάρτη
τετράδιο
τζάκι

τζάμι
τζιτζικας
τηλεόραση
τηλέφωνο
τι
τόπι
τότε
τραγούδι
τραγουδώ
τραπέζι
τρέχω
τρεις, τρία
Τρίτη
τρώω (τρώγω)
τώρα

Υ

ύστερα

Φ

φαγητό
φάρμακο
φεγγάρι
φεύγω
φθινόπωρο
φιλώ
φοβάμαι
φορά
φτιάνω (φτιάχνω)
φύλλο
φυσώ
φωνάζω
φως
φωτιά

Χ

χαμηλά
χαμηλός, -ή, -ό
χάνω
χαρά
χειμώνας
χελιδόνι
χέρι
χιόνι
χιονίζει
χορεύω
Χριστός
Χριστούγεννα
χρόνος

χρώμα

χτες

χτίζω

χώμα

χωριό

Ψ

ψαλίδι

ψάρι

ψηλά

ψηλός, -ή, -ό

ψωμί

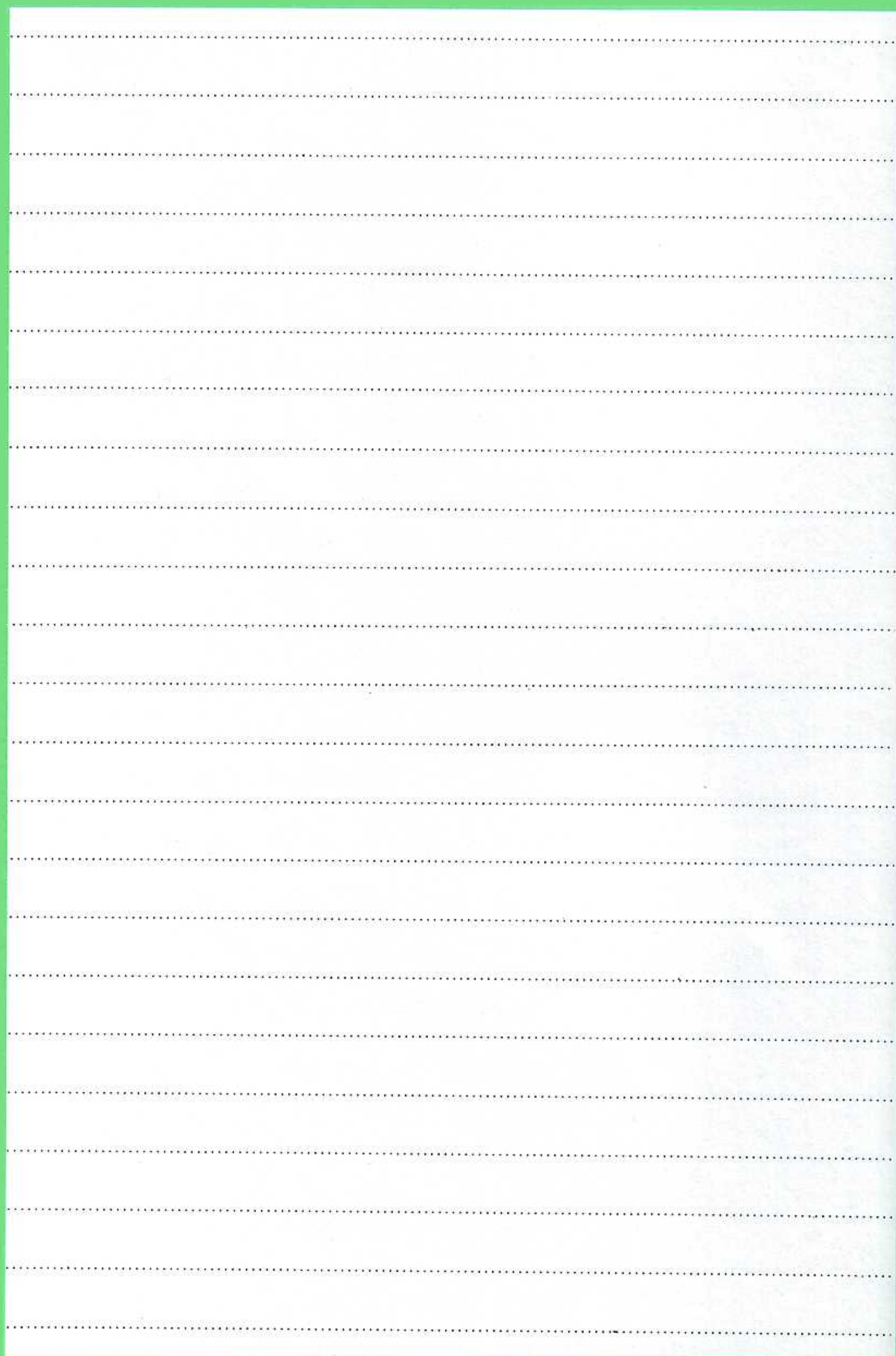
Ω

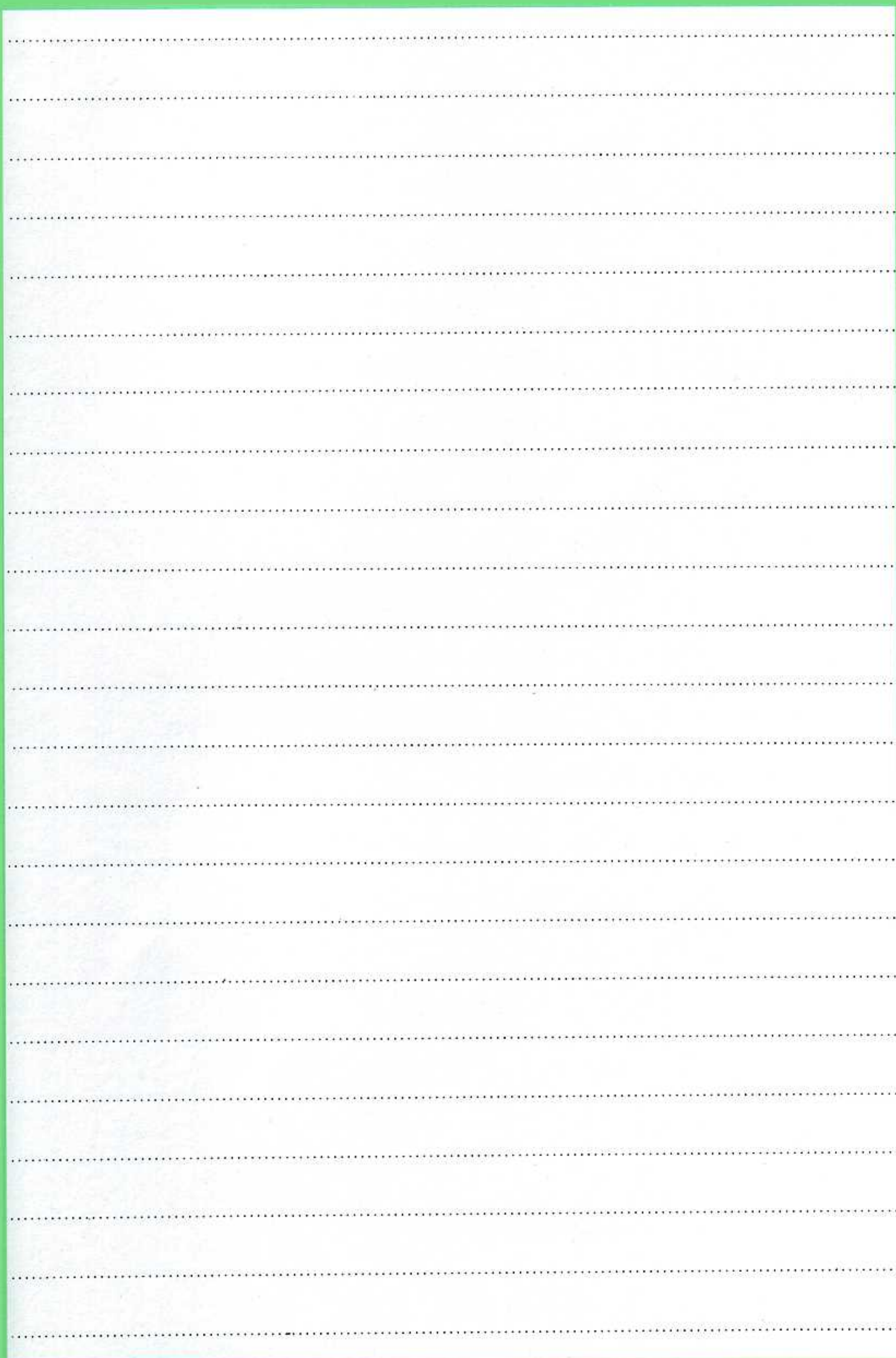
ώρα

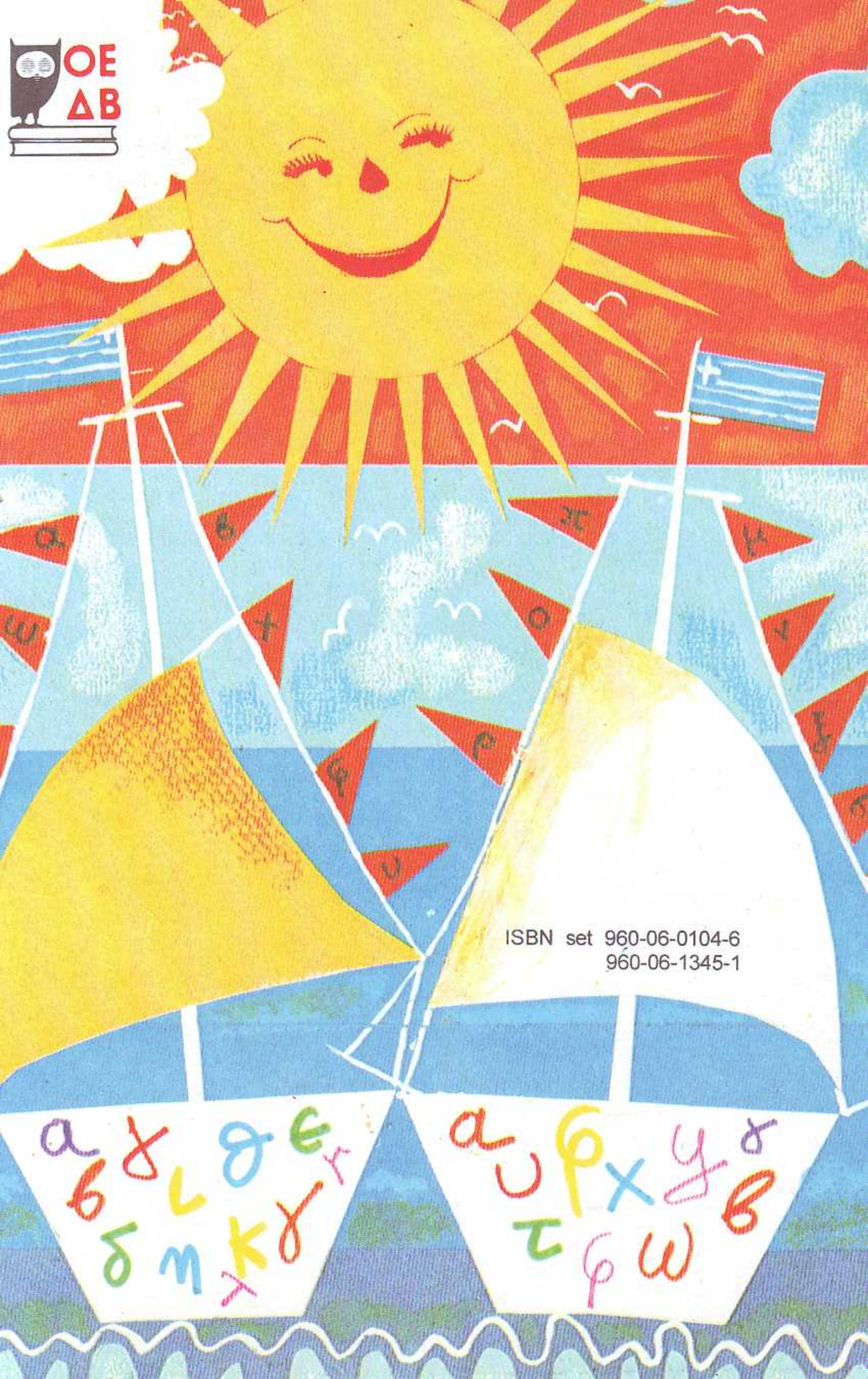
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
1. Εσύ, εγώ κι εμείς (ποίημα)	10
2. Η Στέλα κάνει τη δασκάλα	13
3. Το Μαρουσάκι (ποίημα), Νίκου Κανάκη	16
4. Η Λυγαριά	18
5. Να παίρνεις και να δίνεις	21
6. Ο μικρός αδερφός (ποίημα), Γιώργη Κρόκου	25
7. Στο πάρκο	26
8. Μάντεψε τι είναι	31
9. Έφυγε η Φωτεινή	35
10. Μια παράξενη συναυλία	38
11. Το κλεφτόπουλο (δημοτικό)	42
12. Το μαντείο	44
13. Πάλι δεν πρόλαβαν	49
14. Ο μπάρμπα-Βιβλίας	51
15. Δυο θαλασσινοί	55
16. Καράβι-καραβάκι	59
17. Μια ανοιξιιάτικη βροχή	61
18. Παρακάλεση για βροχή (λαϊκό)	65
19. Ας βρέχει όσο θέλει, Άννας Γκέρτσου-Σαρρή	67
20. Ο μεγάλος κι ο μικρός λαγός, (Καρλ Βίρτσμπουργκερ – μετάφραση Ρένας Καρθαίου)	71
21. Ο Θαλής και τα πουλιά	75
22. Η Λαμπρή του Αλέξη	79
23. Πριν κοιμηθώ	81
24. Φιλίες στην ακρογιαλιά	85
25. Τα παιδιά της γης (ποίημα), Θέτης Χορτιάτη	89
26. Το τρέξιμο	90

27. <i>Ειρήνη κι όχι πόλεμος</i>	95
28. <i>Ειρήνη, (ποίημα), Γιώργου Μενέλαου Μαρίνου</i>	99
29. <i>Στο Κάστρο, Αγγελικής Βαρελλά</i>	101
30. <i>Ο σιδηρόδρομος.</i>	105
31. <i>Του Γκέκα (λαϊκό παιχνίδι)</i>	109
32. <i>Ένα μπρούτζινο χεράκι, Αγγελικής Βαρελλά</i>	111
33. <i>Ο παππούς και η γιαγιά (ποίημα), Νίκου Κανάκη</i>	113
34. <i>Το κομπιουτεράκι, Άννας Γκέρτσου-Σαρρή</i>	117
35. <i>Πυρκαγιά στην Αγριλίτσα</i>	119
36. <i>Μετακόμιση</i>	123
37. <i>Η τραμπάλα</i>	128
38. <i>Το καλοκαίρι (ποίημα), Κωστή Παλαμά</i>	131
<i>Λεξιλόγιο</i>	133
<i>Περιεχόμενα</i>	139

ISBN set 960-06-0104-6
960-06-1345-1

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω